

Combatre el feixisme
**Acció Antifeixista
contra la xenofòbia**
A FONS PÀGINES 1 a 3

Ronny Blaschke
**“Utilitzo el futbol per
denunciar neonazis”**
MIRALLS PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N296

28 de novembre de 2012
www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Una petroliera demana a la Generalitat extreure hidrocarburs amb un mètode prohibit a França

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 8-9

ALBERT GARCIA

**“Només quan estem junts
podem aconseguir coses”**

FINALITZEN 23 DIES DE VAGA DE FAM DELS TREBALLADORS DE TELEFÓNICA

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

Marcos Andrés Armenteros s'abraça a una de les persones solidàries amb la vaga de fam que juntament amb cinc companys de feina ha dut a terme durant 23 dies a Barcelona

Majoria retallada

ENTREVISTA A QUIM ARRUFAT, DIPUTAT DE LA CUP-AE

**“Exigirem legislar sobre
els mercats i no sobre
els drets socials”**

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2-3

, estirant del fil

ELECCIONS 25-N • ARTUR MAS S'ESTAVELLA PEL CREIXEMENT D'ERC, ICV I CUP, QUE GUANYEN MIG MILIÓ DE VOTS

Les retallades també arriben a CiU

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

Artur Mas s'ha estibat en la temptativa de majoria absoluta i lideratge únic del procés d'independència de Catalunya. L'electorat no ha donat a Mas la majoria excepcional que ha demanat amb insistència durant tota la campanya electoral. Amb prop de 100.000 vots menys, CiU ha obtingut 50 escons (dotze menys que a l'anterior legislatura) i ha perdut la possibilitat d'usar la geometria variable amb què ha governat durant els darrers dos anys. Esquerra, que ha augmentat prop de 300.000 vots, ara té la vareta per convertir Artur Mas en president.

Reedició del tripartit descartada -si és que ha arribat a estar al cervell d'algun dirigent de la formació republicana-, el líder d'ERC, Oriol Junqueres, ha anunciat, al tancament d'aquesta edició, que no entrarà al govern i que l'únic que pot oferir a Mas és un pacte al Parlament per fer possible l'exercici del dret a decidir en aquesta legislatura. El suport -rebla Junqueres- no serà gratuït. Esquerra es vol fer valer com a partit independentista, però també com a partit d'esqueres, i ja ha posat les primeres condicions sobre la taula:

El Parlament de Catalunya hauria d'estar constituït el 24 de desembre

rebaixar el tram autonòmic de l'IRPF, crear un nou impost sobre els dipòsits bancaris o recuperar al 100% el de successions, entre d'altres. La nit electoral va acabar amb un president de la Generalitat que, des del balcó del Majestic, reconeixia que no tenia majoria suficient i apel·lava -indirectament- a la responsabilitat d'ERC pel que fa a la "gestió del dia a dia", com els agrada dir als convergents. Una gestió que no és res més que l'aplicació de l'austeritat i les retallades a casa nostra, el disseny de la recepta neoliberal de la troica comunitària. A Esquerra, no volen sentir parlar de retallades i, per això, posaran com a condició

PERE TUBERT

que els pressupostos pel 2013 incloguin una nova política fiscal que imposi més obligacions a les herències i els estalvis i menys a les rendes del treball. CiU contempla la possibilitat de supeditar la celebració d'una consulta independentista a l'entrada d'ERC al Govern.

El PSC no votarà la investidura

És aviat per preveure res més: el PSC ha negat la possibilitat de votar la investidura -i no cal dir de formar govern- i el PP, soci alternatiu durant la legislatura que ara acaba quan es tractava de la tisora i no del país, ja no és -arran de la polarització de CiU i PP en el vector nacional- un aliat possible. El Parlament ha d'estar constituït el 24 de desembre i el ple d'investidura s'ha de celebrar -com a molt tard- el 10 de gener. Més d'un mes per endavant, doncs, durant el qual els rumors sobre aliances, nous consellers i pactes tornaran a la palestra mediàtica i on

caldrà veure -entre moltes altres coses- quin paper juga l'Assemblea Nacional Catalana, que va treure més d'un milió de persones als carrers de Barcelona la Diada de l'11 de setembre d'enguany.

Pugen les esquerres

Si bé la majoria d'analistes s'han afanyat a destacar que la patacada de Mas té molt a veure amb la mobilització de l'unionisme -traduït en un augment espectacular de Ciutadans i en 80.000 vots més pel Partit Popular-, les xifres de l'escrutini parlen d'una altra realitat més important: la mobilització de l'entorn de l'esquerra nacional (l'esquerra que pren l'autonomia o els Països Catalans com a marc referencial). És veritat que, si l'abstenció fos una opció política homogènia, aquestes eleccions les hauria tornat a guanyar. Més d'un milió i mig de persones que estaven cridades a votar no hi han anat: majoria silenciosa. Tan-

mateix, el 70% del cens electoral sí que hi ha anat, l'11% més que l'any 2010. La majoria dels nous vots han anat a parar a partits d'esqueres com ERC -on té un pes determinant el factor nacional, cert-, però també a ICV (140.000 vots més) i a la CUP, que ha irromput amb tres escons al Parlament i més de 120.000 vots. En total, un augment de més de mig milió. L'explicació es troba, segurament, en un rebuig social davant la política de retallades i repressió de Mas i en una expressió d'afirmació del dret a decidir sense messianismes, però, sobretot, amb contingut. La gent partidària del discurs "Primer la independència" ha perdut aquestes eleccions.

El PSC s'enfonsa i PP i C's creixen

A l'altre bàndol, trobem el PSC, el PP i Ciutadans, tots ells partits considerats "unionistes". El PSC continua enfonsant-se i ha perdut

vuit escons. Amb vint representants, Pere Navarro demana la dimissió de Mas per la patacada. Des de la mateixa tribuna que ocupava Pasqual Maragall, que va arribar als 37 escons: disset més que els que ha aconseguit ell, que retrocedeix a tercera força per darrere d'ERC. El PP puja i obté uns resultats històrics per la formació a Catalunya, però pateix la triplicació de suports a Ciutadans, que obté nou escons. Tot plegat constitueix una reactivació del vot espanyolista que opta per mantenir l'autonomia o, directament, per suspendre-la i que s'ha traduït a llocs com Santa Coloma de Gramenet o Cornellà, amb una Convergència i Unió a la cinquena posició. Una reactivació, però, que encara queda lluny de poder impedir la convocatòria d'un referèndum per la via de la legitimitat. Però faran el possible per espremer al màxim la legalitat centralista.

Dos anys de retallades pressupostàries a àmbits tan bàsics com la sanitat i l'educació, han fet perdre a Convergència i Unió 100.000 vots i han mobilitzat més de mig milió de nous vots a partits d'esquerra com ERC, ICV-EUIA o les CUP. Majoria retallada doncs la de CiU, que ja negocia amb Esquerra un pacte estable per la legislatura que s'obre. Unes eleccions on les enquestes s'han equivocat per complet, un cop més, i 1.600.000 persones no han anat a votar. La participació ha arribat però a màxims històrics amb gairebé un 70%. La CUP ha fet el salt dels ajuntaments al Parlament i ha obtingut tres diputats.

, estirant del fil

QUIM ARRUFAT · DIPUTAT DE LA CUP-AE AL NOU PARLAMENT DE CATALUNYA

“Ens inquieta que la institució no es mengi el moviment”

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Com valoreu els resultats? La CUP-AE ha tibet de l'ample xarxa territorial i de complicats de nombrosos moviments socials i populars, entre els quals l'esquerra independentista, que ha demostrat capacitat organitzativa i d'adaptació. Efectivament, com als municipis amb bons resultats, l'equació és la que suma, sense subordinacions, des de l'esquerra independentista a la indignació, entre d'altres.

Parlàveu de 'l' hora del poble'. Com accedirà el poble al Parlament? Quins mecanismes heu previst?

No ens referíem exactament al fet que els votants de la CUP-AE fossin, ells mateixos, el poble. Ens referíem a la necessitat de desbordar les costures amb què el debat polític parlamentari ha procurat tancar-se per poder parlar lliurement de tot, perquè ho volem tot, no les engrunes que els convé que triem. Dels divuit punts del pro-

“L'ordre d'imposicions ha d'anar al revés: que el govern obeeixi el poble i no el poble al govern”

grama de la CUP, que entenem que són, en bona part, temes que es parlen cada cop més al carrer, la major part són, segurament, il·legals o al·legals en l'actual ordre gris de la conveniència parlamentària. Però si el poble els parla, han de ser parlats i l'ordre d'imposicions ha d'anar al revés: que el govern obeeixi el poble i no a l'inrevés. Internament, els mecanismes democràtics de la CUP-AE per posar la representació parlamentària a l'abast de les lluites i els moviments socials és la principal assignatura que hem de poder solucionar durant les properes setmanes. No està inventat, com

MARTA RIUS

gran part de les coses que han fet les CUP fins ara a nivell organitzatiu, però es farà.

Molta gent diu que el poder corromp i que no sereu una excepció. Què els dieu?

El poder corromp sovint. No parlo tant en termes legals -i també-, però no és una qüestió que em preocupi entre la nostra gent, sinó en termes humans i polítics. Ens inquieta que la institució no es mengi el moviment, aquesta és la corrupció que ens preocupa. Els focus enlluernats, les estores tapen el ciment que trepitgem. Com més dependent sigui la nostra representació parlamentària de l'exigència del carrer, menys possibilitats tindrem de corrompre'ns. Per això també ens vam presentar a les eleccions amb dos documents indissociables: un programa i un document de principis. Les regles que ens imposen al document de principis són una prevenció neces-

sària: un sol mandat, limitació de sou, incompatibilitats diverses, no acumulació de càrrecs, estricta seguiment del programa, publicació dels comptes, transparència... semblen conceptes banals i ridículs, però no ho són.

“Les regles que ens imposen al document de principis són una prevenció necessària”

Prometreu el càrrec amb el deure de respectar la Constitució i l'Estatut?

Per imperatiu legal s'ha de fer, igual que s'ha de tenir DNI. Com als ajuntaments, prometrem per imperatiu legal i jurarem treballar per derogar totes dues cartes. És

un pur formalisme. Quanta dissidència aguanta la seva democràcia és un pols continu que hem de mantenir entre tots els seus tabús i la nostra insubmissió a l'obediència i a la resignació.

Què fareu amb els diners que us pertoqueu pels càrrecs i els vots rebuts?

Un error que no crec que cometem, en tinc la certesa, és destinar-los a la reproducció de l'estructura institucional. Caldrà veure on són més útils, a dins, a fora o a l'altra banda del Parlament. I usar-los com un mitjà més d'enfortiment del contrapoder popular en totes les seves formes. Hi ha formes que amb un mínim pressupost multipliquen la seva efectivitat i enfortiment. N'hi ha d'altres on els diners no hi pinten res. Cal no confondre diners amb interès, ni usar els diners per comprar res. La capacitat d'autogestió i autofinançament no és només un tret distintiu valo-

rat positivament des de fora, sinó un motor d'independència i autosuficiència dels moviments.

Ens pots avançar actuacions concretes un cop constituït l'hemicicle?

No en puc avançar gaires. La precipitació de la proposta electoral no ens ha deixat temps per aclarir gaire coses més enllà de fer campanya. Demanarem hora i dia de la consulta sobre la independència. Demanarem que es faci formulant una pregunta clara i sense segones qüestions i que ens dugui a un procés constituent en el qual la societat sigui motor de la definició del país que volem i no els mercats o la conveniència política. Demanarem que s'aturin els desnonaments i que els bancs entreguin els pisos buits que, per contribució pública al seu desastre, ens pertanyen. Demanarem, prudentment, que s'esclareixi quin deute és de qui i exi-

“Exigirem que s'aturin les retallades i legislar sobre els mercats i no sobre els nostres drets socials”

girem que el deute il·legítim no es pagui. Proposarem iniciar el procés de creació d'una caixa d'estalvis i inversió en mans de la gent, amb el suport ple de la institució pública, per començar a generar crèdit i líquid que reverteixi en economia real. Demanarem que es legisli sobre el sòl urbanitzable, reduint-ne l'extensió actual i decretant que el preu d'aquest sòl s'hagi de fixar de manera pública i no a través dels mercats. Exigirem que s'aturin les retallades als serveis públics, la garantia dels pocs drets socials que encara ostentem i, a tal efecte, exigirem legislar sobre els mercats i no sobre els nostres drets socials. Vetarem la privatització de més serveis públics.

, impressions

Carles Camps Mundó · Poeta
opinio@setmanaridirecta.info

Una banca comprensiva? Ha, ha, ha

Tot d'una, la banca se'ns ha tornat comprensiva en això de les hipoteques, tot i que encara no sap, a l'espera del que pacti a porta tancada amb els poders legislatiu i judicial, si tanta comprensió serà retroactiva o no, ni tampoc si es rescabalarà aquelles persones que han rebut bons cops de porra simplement per oposar-se a allò que ara es veu com una política financera humanament insensible. El que sí que és segur és que ni comprensió ni tampoc retroactivitat ressuscitaran els morts.

Només demano als lectors que la bona disposició bancària d'ara -tot amb tot, jo no me'n refiaria pas gaire- no els faci oblidar que els bancs van aconseguir de Congrés i Senat l'enduriment de les lleis per no perdre ni un ral amb la crisi del totxo, de la qual són en bona part culpables, ahora que exigien que govern, judicatura i policia fessin fora de casa sense gaires miraments els morosos hipotecaris, a qui, a sobre, no se'ls condonava el deute a canvi del pis: allò de la dació en pagament. Uns bancs que mentre tant havíem de rescatar tots plegats, amb tisorades a l'Estat del Benestar, i que ara, en vista

Els casos d'abandó de les persones per part de l'Estat són d'una despietada brutalitat

del possible degoteig de morts que podria fer tornar vermells els números del seu haver si la societat finalment reacciona, declaren a corre-cuita una moratòria d'execucions -la paraula exacta- hipotecàries per mirar que ningú els faci culpables dels suïcidis i dels drames familiars, que ja fa temps que duren, com molt bé denuncien des de fa uns quants anys les plataformes contra els desnonaments i els moviments de l'esquerra social.

Això pel que fa els bancs, perquè, segons sembla, també

han tingut un atac de "comprensió" els partits neofranquistes, que és el que han demostrat que són el PP i el PSOE -el primer, amb polítiques recentralitzades dignes dels anys més foscos de la dictadura, i el segon, amb una O d'obrer digna del ministre Solís, la *sonrisa del règimen*, ¿el recorden?-. Precisament aquests partits que ara es reuneixen amb secretisme per mirar de maquillar la llei hipotecària -amb uns tons més vius amb què acolorir la pal·lidesa dels desnonats- són exactament els mateixos que, amb l'ajuda sempre diligent de CiU i PNB i en absoluta connivència amb els poders econòmics -que no s'estan mai de tibar la corda-, han anat aprovant les lleis que han possibilitat l'abús que ara, també a corre-cuita i mirant de treure'n rèdit polític, han de posar a ratlla, una ratlla que no serà res més que una ratlleta per celebrar com enreden un cop més, amb maquillatges legals, la ciutadania que diuen representar. Això sí, sense deixar d'omplir-se la boca que, en moments de crisi, s'han de tenir en compte els drames humans, com si capitalisme i sentiments humanitaris no fossin antitètics. Que els hi

expliquin als immigrants i a tots els que se n'aprofiten.

En aquesta mena de passa de comprensió pel drama dels desnonaments que inesperadament afecta els poders, tant de fet com de dret, ara, als bancs i als partits polítics majoritaris, s'hi han de sumar magistrats i policies, que, pobres, ja no poden més davant de tant sofriment com infligeixen en el seu paper de botxins que només

Les lleis marquen un camp de joc i les entitats financeres les faran servir si en surten beneficiades

"executen". Doncs mirin que bé, també podrien fer vaga o plegar com a protesta. O simplement es podrien negar a fer segons quines actuacions, ¿no els sembla?

I amb això passo a l'altra "història exemplar" d'aquests dies, com és la que es planteja a Iberia, que després dels últims moviments econòmics que ha viscut, aplicarà la iniqua reforma laboral per despatxar 4.500

treballadors a preu de saldo.

Doncs bé, la ministra del ram, la senyora Fátima Báñez, la mateixa que va redactar i fer aprovar la reforma laboral que havia d'ajudar a generar tanta ocupació, ara demana a la patronal de la companyia aèria -la joia de la corona franquista- prudència amb els acomiadaments i que tingui en compte la situació de les persones que es queden sense feina... Deu ser que ara tenen por que a les cues de parats la gent es ruixi amb gasolina i es comenci a cremar com els bonzes. A la ministra Báñez, només li ha faltat encomanar-se a la seva patrona, la dels secrets, les aparicions i els miracles. Però, de moment, només se'ls apareix l'Àngela i no pas per fer cap miracle, sinó més aviat per exigir-nos que els fem cadascun de nosaltres.

Els casos d'abandó de les persones per part de l'Estat que ens ofereix el dia a dia són d'una despietada brutalitat, i això no es deu pas al fet que ens haguem quedat sense diners com a societat, sinó que els diners han quedat acumulats en poques mans i el capitalisme global es nega a redistribuir-los. És realment difícil no sentir-se escan-

dalitzat davant de polítics que fan lleis a la mesura dels interessos de financers i empresaris, i que després, davant dels abusos que han legalitzat i de les seves conseqüències, s'arrosen electoralment i supliquen als seus veritables amos, bancs i patronals, que les lleis aprovades, les apliquin amb compassiva cautela. Ideologia de col·legi de capellans o de monges. Aviat també veurem com gent que es queda sense ajudes a la dependència s'emmetzina davant de la impotència de viure amb dignitat. De fet, molts malalts crònics estan deixant de prendre's la medicació que els manté vius per falta de recursos.

Voler reformar el capitalisme és com proposar una reforma de la delinqüència

Sembla mentida que aquells que ens governen siguin tant i tant cínic. Les lleis que s'aproven marquen un camp de joc, i les societats anònimes i les entitats financeres, les faran servir si en surten beneficiades, sense que pietat, mesura, compassió o humanitat hi tinguin res a veure. El que s'havia d'haver fet era no aprovar-les o aprovar-ne unes altres que haguessin anat en benefici dels "vianants de la història". Però em penso que tot és inútil. Sabem prou bé que el capitalisme és irrefrenable. Compleix les lleis que el beneficien i, si no, se les salta amb tota la impunitat. A sobre, moltes de les lleis que s'aproven als anomenats parlaments democràtics no són res més que la legalització del delictes previus.

Les veus que enfront dels abusos de tota mena del capital demanen la reforma del sistema senzillament són ximples o patètiques. Voler reformar el capitalisme és com proposar una reforma de la delinqüència.

NÚRIA FRAGO

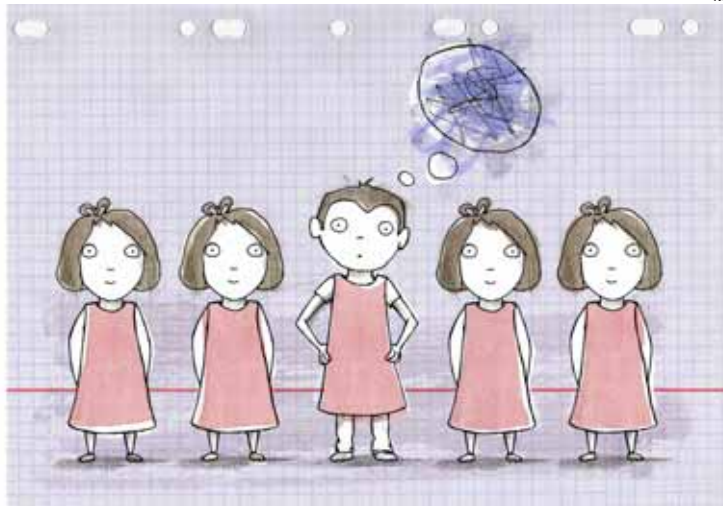
José Ángel Lozoya Gómez · Membre d'Homes per la Igualtat

opinio@setmanaridirecta.info

Coeducar pensant també en els nens

El jovent ha assumit la conveniència de la igualtat entre els sexes, interioritzant-la com si no existissin les desigualtats perquè creuen que no n'ha de haver-hi. Per això no se n'adonen de les desigualtats que formen part de la idea que ells i elles tenen del que ha de ser un noi i una noia, i quan es manifesten entre els seus iguals d'edat, els costa reconèixer-les.

Els nois són socialitzats, des de l'homofòbia i el sexisme, com a diferents i desiguals a les noies i les mal anomenades minories sexuals, en una relació jeràrquica que els planteja la necessitat d'assumir la "masculinitat" per a ser reconeguts com autèntics homes.

ATXE

Estem davant una fallida del principi d'igualtat de drets i oportunitats per raó de sexe

Amb l'objectiu de combatre el sexisme, l'escola sovint adopta un enfocament que converteix la masculinitat en sospitosa i intenta modificar-la tirant-se-la en cara als nens, perquè s'adaptin –o se sotmetin– a una idea difusa de la igualtat, en la qual ells han de cedir sempre davant

les nenes, sense obtenir cap benefici a canvi, ni oferir-los models alternatius. El resultat és que els nens senten que se'ls tracta pitjor i són menys feliços que les nenes en l'escola, cooperen menys, la seva autoestima és més baixa, tenen problemes d'atenció i descendeix el seu rendiment acadèmic.

Estem davant una fallida del principi d'igualtat de drets i oportunitats per raó de sexe. Hi ha igualtat d'oportunitats d'entrada amb l'escolarització universal i una fallida de la mateixa a la sortida, perquè el fracàs escolar té cara de noi. La igualtat de drets i oportunitats desapareix a mesura que augmenta el nivell d'esco-

larització. Una discriminació subtil va llastrant les expectatives i l'interès dels nois.

Hi ha una falta de consciència sobre la necessitat d'educar els nois en la igualtat que, unida a la crisi de la masculinitat tradicional i l'absència de models masculins igualitaris amb prestigi social, ajuden a entendre el difícil que resulta la transmissió i adquisició de models coherents, equivalents i atractius per als nois, i la manca d'estratègies de canvi entre els joves.

Les expectatives i l'esforç familiars no contribueixen a l'èxit acadèmic dels nois, i en les aules s'han donat passos en la denúncia del sofriment

que el masclisme provoca a les dones, però no s'ha fet gairebé gens per a explicar el dolor i els problemes que molts trets característics de la masculinitat causen als propis homes, com l'autosuficiència o la necessitat d'estar sempre competint. Tampoc sol parlar-se del preu que paguen els homes per anar de mascles per la vida; ni dels beneficis de la igualtat per als propis nois; ni de per quins els interessa fer seus alguns dels trets que han estat considerats propis de dones, com la prudència, o la cura de les persones i les coses; ni de la importància de l'autonomia personal davant el mitjà i el grup d'iguals.

EN CALENT

“La discriminació homòfoba sempre és difícil de demostrar”

Eugeni Rodríguez és militant del Front d'Alliberament Gai de Catalunya

L'acomiadament d'un professor del centre educatiu concertat i de care religiós Verge de la Salut, de Sant Feliu de Llobregat, és un cas clar d'assetjament laboral i discriminació per raons d'orientació sexual. L'escola podria no haver acceptat la condició d'homosexual d'un dels seus professors, però tampoc ha acceptat que sigui alhora gai, pare i cristià.

El professor va patir pressions per abandonar el seu lloc de treball i, des de que va fer pública la seva opció sexual, va ser advertit

en diverses ocasions que no encaixava en el projecte d'una escola que és propera al Foro de la Família, entitat clarament homòfoba.

Tot que l'assetjament laboral i la discriminació homòfoba sempre són difícils de demostrar, no tenim cap dubte que aquest cas és molt evident i segueix el patró d'altres casos similars.

El FAGC demana que s'investigui l'acomiadament homòfob així com la readmissió immediata del professor acomiadat de l'escola.

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, baixos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

La brutalitat desafortada del règim israelià

Victor Montañés, Lleida

Un cop més, l'estat d'Israel se'n riu de les lleis internacionals, i lluny de donar la llibertat que anhela el poble palestí, viola totes les resolucions de l'ONU, sense que mai se l'hagi sancionat. Els EUA són els seus protectors incondicionals, i els subministra l'armament. Els assassinats selectius són un crim contra la pau, un dels pitjors delictes que un país pot cometre, a l'alçada del règim nazi, que ells tant condemnen. És sabut que Israel té l'armament més modern i potent que hom pot desitjar, fins i tot bombes atòmiques, venut i, de vegades, regalat, per Occident. El que no sembla ni lògic ni conseqüent és que Hamas, que gaudeix del suport de Turquia, Egipte i Qatar, faci costat a aquests països que donen suport al terrorisme contra Síria. Com poden donar suport a atacs contra un govern com el de Síria que, junt amb l'Iran, són els més fermes opositors a l'ocupació israeliana?

Les conseqüències de les retallades en els nens i les nenes

Maia Lloveras, S. Cugat del Vallès

Els nostres fills i filles fan tercer de primària a l'escola pública Pi d'en Xandri. Des del 25 d'octubre la seva tutora està de baixa per una operació, amb data prevista de reincorporació a finals de novembre. El Departament d'Ensenyament ha decidit no cobrir les baixes de docents fins l'onzè dia lectiu, és a dir, no es nomenarà un mestre substituït fins a mitjan novembre. A l'escola ens han informat que la tutoria d'aquesta classe està coberta per diverses mestres coordinades per la mestra de l'altra classe de tercer. Malgrat això, els pares i mares estem molt preocupats per aquesta situació. El fet de canviar cada hora de docent altera el ritme i la dinàmica de la classe assolits des de principis de curs. A més, si una altra mestra es posa malalta durant aquests dies, continuarem sense rebre un substituït, i com es podrà organitzar la cobertura d'aquestes classes aleshores? Algú s'imagina una operació quirúrgica sense cirurgia? Doncs la senyora Rigau, tot i ser docent, creu que 26 alumnes de tercer de primària no necessiten un mestre estable a l'aula. Honorable Consellera, ens ho pot defensar des del punt de vista pedagògic, si us plau?

. EDITORIAL

La dignitat sempre guanya

Es treballadors de Telefónica han decidit deixar la vaga de fam i continuar amb la lluita per la readmissió de Marcos Andrés, acomiadat per la multinacional per baixa mèdica justificada. La vaga s'ha acabat però la lluita continua i, en aquests 23 dies on cinc persones han posat la seva salut en joc per defensar la seva dignitat, però sobretot la de totes les classes populars i treballadores d'aquest país. Trencar el silenci mediàtic, aconseguir una solidaritat que va des de la PAH a Esquerra Republicana passant pels laioflautes, mobilitzar a centenars de persones i fer arribar el missatge arreu, com finalment han aconseguit, no és tasca fàcil. Fins i tot, partits i sindicats que van aprovar la llei que ha permès l'acomiadament del Marcos han acabat donant

suport a la seva lluita. La lliçó que ens deixen però és la de la solidaritat, per dos motius. Primera, i més evident, pel pas del Josep, el Laurentino, el Carlos i l'Alberto, que han fet costat al Marcos posant la pròpia salut en joc. Segona, i la que cal vindicar amb més força: la seva lluita és un sacrifici solidari amb la lluita de totes per aturar els peus a la patronal i al pacte social que empitjora les nostres condicions de vida. L'espès silenci s'ha trencat amb una declaració conjunta per la mediació, a que han donat suport centenars d'entitats. La tasca ara és recuperar-se del dejuni, fer costat als vaguistes i seguir trencant silencis arreu. On hi hagi una injustícia, hi haurà una lluita, un crit de dignitat que s'estendrà, perquè la dignitat mai perd, sempre guanya.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana, la macrobatuda contra una xarxa de corrupció urbanística que ha començat a Sabadell i que encara no sabem on acabarà ens ha obligat a refer la secció d'actualitat. D'altra banda, alguns dels ordinadors de la redacció necessiten un recanvi urgent. Si algú sap on podem aconseguir-ne, que es posi en contacte amb nosaltres. Fins la setmana que ve. Salut!

. FE D'ERRADES

– La setmana passada hi havia una errada a l'obertura de la secció d'Expressions, pàgina 18. El conte *Talla 50* no és d'Isabel Franc, sinó d'Andrea Nunes Brións, extret del llibre *Todas as mulleres que fun* publicat per Editorial Corsària, Santiago de Compostel·la, 2010 i la traducció de Mercè N. Ventura.

– *Nota de l'editor:* A la notícia sobre els atacs a Gaza publicada la setmana passada, donàvem per fracassades les converses de pau liderades pel president egipci Mohamed Mursi. La responsabilitat de l'errada és d'aquest editor i no pas de Marc Almodóvar, que signava l'article.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Sempre ens quedarà Ripoll

Manu Simarro
directa@setmanaridirecta.info

Vaig començar a col·laborar amb la DIRECTA el juliol de 2009 i, en una de les primeres assemblees, vaig preguntar –pobre de mi– si la Higinia Roig mai venia a les assemblees. L'admirava des de la petitesa d'un paio que acabava de deixar la carrera i picava la porta d'un mitjà lliure per poder fer periodisme. La llegia de pressa, sempre, perquè la manera d'escriure que tenia

t'enganxava, et feia riure, t'indignava; perquè l'empremta que deixava sota les lletres et transmetia un sentiment. La resposta a aquella pregunta va ser un somriure general. Pobre de mi, poc després, vaig descobrir –en una de les primeres investigacions a la DIRECTA– que la Higinia Roig era el David Fernández, un paio que ja coneixia perquè venia a les assemblees del primer Fòrum Social Català i feia uns cartells brutals. I, en fi, aquell noi dels cartells ara és diputat i, entremig, m'ha fet de

mestre en això del periodisme i en la divertida –o no tant, de vegades– aventura que és la vida. I com que *ser agraït és de ben parit*, aquí faig aquest reconeixement públic, perquè et continuo llegint i gaudint amb la mateixa admiració que fa tres anys, David. I per últim, si tant de polític-ciment no entén ni sap processar tanta bellesa i t'amargues al Parlament, xiula! Que estem amb tu i continuem aquí, perquè sempre ens quedarà Ripoll i tot el Ter per passejar.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

ROGER

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info – directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

creative commons LICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

- Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- **RECONeixEMENT.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciator.
- **NO COMERCIAL.** No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
- **SENSE OBRES DERIVADES.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.
- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

• Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
• El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info – edicio@setmanaridirecta.info – audiovisuals@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info – il·lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info – distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info – administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Bou i Marc Font Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Manu Simarro Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Oriol Andrés Observatori dels mitjans | Javier Borrás Expressions | Anna Pujol Reig, Mireia Chavarría i Àlex Vila Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Àlex Romaguera FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Carlos Villafranca CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Marc Iglesias COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Anna Pujol Reig DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ i SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespont@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

La fractura hidràulica posa en risc 350.000 hectàrees dels Països Catalans | PÀG. 8 i 9

Centenars d'al·legacions contra la planta de tractament de residus de Forallac | PÀG. 10

Els treballadors de Telefònica posen fi a la vaga de fam després de 23 dies | PÀG. 12

OKUPACIÓ · L'EDIFICI ESTAVA BUIT DES DE L'ANY 2010 I TÉ MÉS DE DEU MIL METRES QUADRATS REPARTITS EN QUATRE PLANTES

Ca la Vaga, un nou espai de contrapoder popular al cor de València

Marc Delcan Albors
i Jorge Ramos Tolosa
horta@setmanaridirecta.info

Un grup de joves va entrar a l'antiga facultat d'Enginyeria Agrícola de la Universitat Politècnica de València, el 12 de novembre, per establir un lloc de trobada i un símbol dies abans de l'última vaga general. Aquest nou símbol és Ca la Vaga, un espai de 10.894 metres quadrats i quatre plantes que va iniciar el seu nou recorregut coordinant diverses accions i assemblees per preparar la jornada de lluita del 14-N. L'edifici, molt cèntric (situat al carrer Blasco Ibáñez, just davant del punt on solen començar les manifestacions estudiantils), va

L'okupació de l'antiga facultat d'Enginyeria Agrícola de la Universitat Politècnica de València es va fer el dia abans de la vaga general del 14-N

encabir tot un seguit de projectes que l'Estat, amb les seues institucions, ha obstaculitzat fins aturar-los". Per a Guillem, que ja havia okupat un habitatge al País Basc, "l'experiència d'ara és molt distinta, es tracta d'un espai alliberat principalment pels estudiants universitaris i amb inquietuds de transformar-lo en un projecte més ampli".

La idea de l'okupació de l'antic edifici universitari s'ha estat covant des que es va abandonar l'espai, l'any 2010, quan la Conselleria de Sanitat el va tornar a cedir a la Universitat Politècnica de València (UPV). Ara, de sobte, la UPV ha plantejat que té la intenció de crear-hi un "centre de relacions amb la societat"; és l'excusa per justificar la denúncia que va interposar contra l'okupació. Com comenta Anna -que, com a "estudiant i explotada",

s'identifica amb el nou projecte- "l'okupació de Ca La Vaga és el resultat del salt qualitatiu que s'ha produït en relació a la desobediència civil a la ciutat". Els últims dos anys, amb el cicle de protesta lligat al 15-M i la Primavera Valenciana, la idea de l'alliberament de l'edifici va tornar a sorgir amb força, fent-se eco de la Casa de la Vaga que es va crear a Barcelona per a la jornada de lluita del 29-S i de les noves okupacions a València.

Amb poc més de dues setmanes d'existència, Ca La Vaga ja ha aconseguit força coses: okupar un espai enorme, dinamitzar la vaga del 14-N a València (impel·lida per una lluita al carrer que va mostrar més força que en d'altres ocasions), activar un projecte combatiu, acollir activitats culturals i ser un punt de trobada i de confluència. S'han fet nombroses

Ca La Vaga vol ser un punt de trobada i de confluència de les lluites del territori

servir per acollir la gent que no està enquadrada en organitzacions i com a punt de confluència de les diverses accions alternatives a les propostes dels sindicats majoritaris.

Ara, la idea del col·lectiu és continuar amb la construcció d'un projecte social i cultural "per crear nous espais de contrapoder popular on

assemblees i activitats culturals sota una perspectiva anticapitalista, horitzontal i autogestionada. Entre el 21 i el 24 de novembre, es van organitzar les primeres jornades culturals, que van comptar amb la intervenció de col·lectius com l'Auditoria ciutadana per al deute o la Plataforma pel tancament dels CIE. Per a Guillem, "la participació de la gent ha estat intensa, plena d'illusió per transformar les coses". Així, ja s'ha ofert allotjament provisional a les persones afectades per desnonaments i s'han recaptat fons per a les persones represaliades el 14-N. També s'han projectat menjadors socials (Col·lectiu Reset), tallers, un banc del temps, una sala d'exposicions, una àgora oberta, una biblioteca oberta les 24 hores o xarxes d'intercanvi de menjar i roba. Entre els col·lectius que ja estan fent ús de

l'espai, hi trobem la Cooperativa Integral Valenciana (CIV), l'Assemblea interuniversitària i la Plataforma d'afectades per la hipoteca (PAH). Igualment, s'està desenvolupant un futur gabinet jurídic assistencial gratuït i una universitat popular independent. "El temps per a la indiferència s'ha acabat", se sentia a la plaça de la Verge durant la lectura del manifest que conclouia les mobilitzacions universitàries del darrer 22 de maig, després de la repressió policíaca. Sembla que, d'aquelles paraules i de la col·laboració entre diferents moviments socials, n'ha sorgit una resposta material i concreta. Anna té ben clar que Ca la Vaga ha fet que nous sectors de la societat es puguen posicionar a favor de l'okupació i l'alliberament d'espais. Per a ella, "l'autoorganització i la lluita és l'únic camí".

, així està el pati

La fractura hidràulica o 'fracking' és una tècnica que genera nombrosos problemes ambientals i que ha estat prohibida a països com França, Irlanda o Bulgària

MEDI AMBIENT · LES ORGANITZACIONS ECOLOGISTES ES MOBILITZEN CONTRA LA RECERCA D'HIDROCARBURS

La fractura hidràulica amenaça més de 350.000 hectàrees dels Països Catalans

Pau Casacuberta i Xevi Planas
redaccio@setmanaridirecta.info

La notícia es va donar a conèixer a través d'un anunci breu al Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya (DOGC) el 7 de setembre: Montoro Energy Corporation, una empresa dedicada a la investigació i l'explotació de jaciments d'hidrocarburs, està interessada en buscar petroli i gas a Catalunya. Concretament, Montoro Energy ha sol·licitat dos permisos d'investigació a les comarques centrals. El primer permís, anomenat Darwin, afecta 37 municipis de la Segarra, l'Urgell, la Noguera i el Solsonès. El segon, que du el nom de Leonardo, s'estén per 45 municipis del Bages, Osona i la Garrotxa. En total, els dos projectes cobreixen més de 166.000 hectàrees, que se sumen a les 193.000 previstes per la mateixa empresa en tres projectes al País Valencià.

Tal com estableix la Llei 34/1998 del sector dels hidrocarburs, la competència de concedir o denegar un permís d'investigació recau en les comunitats autònomes, en aquest

cas, la Generalitat de Catalunya. Un cop presentada la sol·licitud, l'administració ha d'obrir un període de dos mesos perquè altres empreses puguin presentar les seves ofertes o perquè les persones i les entitats afectades puguin formular les seves objeccions.

Una de les primeres entitats que ha aixecat la veu contra aquesta iniciativa ha estat el Fòrum l'Espitllera, un col·lectiu de la Segarra que agrupa persones procedents del moviment veïnal i ecologista i tècniques i treballadores de l'administració local.

A principis de novembre, el Fòrum l'Espitllera va presentar un document d'al·legacions molt extens davant la Direcció General d'Energia i Mines de la Generalitat, on alertava dels greus riscos per la salut, pel medi ambient i pel paisatge que comporten aquest tipus de projectes. A més, el document també denuncia la falta de transparència i el secretisme amb què està actuant l'administració autonòmica, que ni tan sols ha informat els municipis afectats de les intencions de Montoro Energy.

A banda del Fòrum l'Espitllera, també s'han mobilitzat el Grup de Defensa del Ter i l'Associació de Naturalistes de Girona, que també han presentat les seves al·legacions i estan preparant xerrades i d'altres activitats per alertar la ciutadania de les possibles conseqüències de les explotacions d'hidrocarburs.

El 'fracking' comporta greus riscos per la salut, pel medi ambient i pel paisatge

Els perills de la fractura hidràulica
A l'anunci del DOGC, que ara per ara és l'única informació oficial d'aquest projecte, no s'hi detalla quina tecnologia utilitzarà Montoro Energy per buscar petroli i gas al subsòl de Catalunya. Ara bé, tot fa pensar que el mètode consistirà en la fractura hidràulica o *fracking*, una tècnica que ha generat nombrosos problemes ambientals en altres països i

que, en alguns casos, fins i tot ha estat prohibida, com a França, Irlanda o Bulgària.

En efecte, Montoro Energy està especialitzada en l'extracció de petroli i gas "no convencionals". Aquests tipus de recursos es troben atrapats en roques de pissarra a gran profunditat sota terra. Per accedir als jaciments, les empreses fracturen la roca utilitzant aigua a pressió barrejada amb productes químics. Segons diversos estudis científics, un gran nombre d'aquests productes són tòxics i poden generar càncers, mutacions genètiques i alteracions en el sistema reproductiu.

Tal com assenyala el Fòrum l'Espitllera, el perill més immediat de la fractura hidràulica consisteix en la contaminació del subsòl i del mantell freàtic amb productes químics. Als EUA, on aquesta tècnica es troba en plena expansió, s'han documentat nombrosos casos d'enverinament de persones i animals que viuen en granges properes a les explotacions.

Un altre dels perills que acompanya la fractura hidràulica és la possibilitat d'alliberar material ra-

dioactiu de forma accidental. Un informe del Parlament Europeu adverteix que el fluid de fracturació, en tornar a la superfície, es pot barrejar amb materials radioactius atrapats al subsòl com l'urani, el radi o el radó i entrar en contacte amb l'aigua i l'atmosfera. El gas radó, precisament, es manté actiu entre tres i cinc dies i, després del tabac, és el principal responsable de càncer de pulmó. La fractura hidràulica, a més, també pot provocar terratrèmols. Segons diverses persones sistèmiques, un gran nombre de petits moviments de terra que s'han produït durant els darrers anys als EUA i a la Gran Bretanya es relacionen directament amb aquesta tècnica. Aquests terratrèmols poques vegades superen els quatre graus a l'escala de Richter, però, en un país amb una densitat de població elevada com Catalunya, podrien tenir efectes catastròfics.

I per si tot això fos poc, al pèssim balanç ambiental de la fractura hidràulica, cal anotar-hi també l'impacte sobre el paisatge, l'elevadíssim consum d'aigua per perforar la roca o les emissions de

gasos d'efecte hivernacle derivades del transport rodat i del consum del gas de pissarra.

Fins fa poc temps, la indústria d'hidrocarburs havia descartat el *fracking* perquè es tractava d'un mètode molt costós en comparació amb les tècniques convencionals. De fet, alguns jaciments que es volen explorar ara ja es van investigar fa més de 50 anys, però els rendiments eren massa pobres perquè les explotacions prosperessin. Ara, en plena crisi ecològica i amb els preus dels combustibles fòssils pels núvols, aquests jaciments han tornat a despertar l'interès de la indústria dels hidrocarburs.

Els ajuntaments afectats afirmen que no estan al corrent de la sol·licitud presentada per Montero Energy

Els consistoris, desconcertats

Un dels aspectes més inquietants d'aquest projecte, que pel seu impacte ambiental podria ser comparable a Eurovegas, és l'escassa informació que l'administració autonòmica ha traslladat a les entitats i les administracions locals. A tall d'exemple, podem dir que cap dels ajuntaments esmentats a l'anunci del DOGC amb qui ha contactat aquest setmanari estava al corrent de la sol·licitud presentada per Montero Energy.

L'anunci del DOGC, d'altra banda, no aporta gairebé cap detall sobre el projecte. No es coneix la ubicació exacta dels sondejos ni les activitats que es duren a terme ni els productes químics que es fan servir en cas que la Generalitat deixi aprovar la sol·licitud. Aquesta

LLUÍS RAFOLS

indefinição, que organitzacions ecologistes com el Grup de Defensa del Ter consideren intencionada, dificulta l'articulació d'un moviment d'oposició.

De fet, el secretisme amb què està actuant la Generalitat podria ser motiu de denúncia, ja que, segons la Llei 27/2006 de 18 de juliol, les administracions públiques estan obligades a ser transparents i oferir mecanismes de participació ciutadana en totes aquelles decisions que puguin afectar el medi ambient i la salut de les persones. L'actuació de la Generalitat també

vulnera la convenció d'Aarhus, firmada per l'Estat espanyol, que vincula els drets humans i els drets ambientals i estableix com a necessària la participació social, la justícia i el dret a la informació en els afers ambientals.

Vincles amb Halliburton

De la mateixa manera que no sabem gairebé res sobre els projectes Darwin i Leonardo, tampoc disposem de gaire informació sobre l'empresa que pretén fer les prospeccions.

Ara per ara, l'únic que sabem de Montero Energy és que es tracta

d'una filial de R2 Energy, una empresa canadenc especialitzada en l'extracció de gas i petroli a Europa, l'Amèrica Llatina i d'altres "països estratègics".

L'administrador únic de Montero Energy a l'Estat és Craig Steinke, la mà dreta d'Ian Telfer, un magnat de la indústria minera que es compta entre els homes més rics del planeta. Tant Steinke com Telfer han treballat i mantenen bons contactes amb Halliburton, la polèmica multinacional que es va encarregar de reconstruir l'Iraq devastat per les bombes nord-americanes i d'extreure'n el seu valuós tresor, el petroli.

Com segurament deuen recordar les lectures d'aquest setmanari, Halliburton ha estat involucrada en nombrosos casos de corrupció relacionats amb els fastuosos contractes que va concedir el Pentàgon durant aquella època.

Més sol·licituds de permisos

A banda de Catalunya, Montero Energy també ha sol·licitat permisos d'investigació al País Valencià, Aragó, Castella i Lleó, el País Basc i Cantàbria. En aquest últim cas, les intencions de les diferents empreses -entre les quals trobem Repsol i Gas Natural- es podrien veure frustrades per l'ampli moviment d'oposició ciutadana, que ha aconseguit arrencar un compromís al govern autonòmic per prohibir el 'fracking'.

Al País Valencià, els projectes Arquímedes, Pitàgores i Aristòtil afecten 193.000 hectàrees de l'interior de Castelló. Responsables de Montero Energy ja s'han reunit amb les alcaldies dels municipis afectats per convèncer-les dels "beneficis" que podrien obtenir en cas que les explotacions prosperin.

Precisament, l'octubre passat, va néixer la Plataforma Anti-Fracking de les Comarques de Castelló, que articula el moviment d'oposició ciutadana al País Valencià.

Promeses de creació d'ocupació

El context actual de depressió econòmica posa les coses fàcils a empreses com Montero Energy. L'oferta de llocs de treball en un país on la taxa d'atur s'enfila fins al 25% resulta molt temptadora, fins i tot quan els estudis científics desaconsellen totalment la fractura hidràulica.

Els mitjans de comunicació vinculats al govern convergent s'han afanyat a destacar els beneficis econòmics que podria aportar la investigació en hidrocarburs. En un article del 22 d'octubre, *La Vanguardia* recull les paraules de Rafael López, cap d'explotació de Montero Energy a l'Estat espanyol.

Al País Valencià, els projectes afecten 193.000 hectàrees de l'interior de Castelló

Segons López, cada sondeig per buscar petroli i gas podria generar fins a 200 llocs de treball, bàsicament gent que faci de peó, gent per conduir camions i membres de seguretat. López, a més, treu pit sobre l'impacte econòmic a les comarques afectades: "Ocuparem hotels i necessitarem serveis d'hostaleria. Fins i tot podríem llogar un polígon industrial sencer!".

Naturalment, en aquest balanç econòmic, Rafel López no té en compte els aspectes ecològics ni socials del projecte: el cost per la salut pública en cas d'accident, la contaminació de l'aigua, la gestió dels residus, l'impacte paisatgístic de les prospeccions o l'espèl dels recursos naturals. Tot això no forma part de la comptabilitat de les empreses d'hidrocarburs ni de l'economia convencional.

Les xifres de la fractura hidràulica

Per produir 1.000 m³ de gas de pissarra, cal mesclar 100 quilos de sorra, 2.000 litres d'aigua i un còctel de productes químics i bombar-los a alta pressió en nombrosos pous de 2.000 o 3.000 metres de profunditat escampats per tot el territori.

S'utilitzen milions de litres d'aigua amb aquests productes tòxics, que acaben contaminant els aqüífers i els rius. Gràcies al

sistema de patents, les empreses explotadores no estan obligades a declarar quins additius químics utilitzen, però a vegades han transcendit a la llum pública; es tracta de productes tòxics i cancerígens com el bromur, el clorur, radionucleïds com l'estronci o el bari, benzè, toluè, l'etilbenzè o l'acrilamida. Només el 85% del fluid utilitzat es pot recuperar, la resta s'escampa per l'ecosistema o es

manté a l'espera dins les basses d'emmagatzematge de residus.

Aquesta tècnica té un rendiment energètic molt baix; els jaciments més productius produeixen durant tota la seva vida el mateix que un jaciment convencional en un mes: 6,35 milions de m³ de gas. A més, segons la composició d'algunes extraccions, poden arribar a tenir pèrdues netes d'energia o un rendiment encara menor.

'Gasland', el documental que ha irritat la indústria d'hidrocarburs

L'any 2010, es va presentar *Gasland*, un documental escrit i dirigit pel realitzador nord-americà Josh Fosh. El film, que ha estat definit per algun crític com a "pel·lícula de terror", descriu l'impacte de la fractura hidràulica en diverses comunitats de l'oest dels Estats Units. Les imatges d'un individu que encén l'aigua de l'aixeta de la seva llar amb un llumí han donat la volta al món i s'han convertit en

un símbol del moviment antifraccking. A França, *Gasland* va tenir una gran repercussió i és un dels motius que explica que aquest país hagi prohibit les explotacions amb fractura hidràulica. Amb la mateixa intenció de denúncia, Dani Amo i Rosa Martínez van presentar, aquest estiu, *La Sombra del Fracking*, un reportatge realitzat a Castella i Lleó i que es troba disponible íntegrament a Internet.

, així està el pati

MEDI AMBIENT · LA PLANTA OCUPARIA 16.000 METRES QUADRATS I TINDRIA CAPACITAT PER PROCESSAR 100.000 TONES DE RESIDUS L'ANY

Oposició al projecte de macroplanta de tractament de residus a Forallac

Les entitats SOS Empordanet i Associació de Naturalistes de Girona van explicar les al·legacions presentades al projecte durant una roda de premsa al Col·legi de Periodistes de Girona el 8 de novembre

Olga Margalef
redaccio@setmanaridirecta.info

L'empresa Servitransfer presenta un projecte per a la construcció d'una planta de tractament de residus a Forallac, un municipi del Baix Empordà. La planta ocuparia un total de 16.000 m² i tindria capacitat per processar 100.000 tones de residus l'any. Les entitats ecologistes SOS Empordanet i Associació de Naturalistes de Girona han presentat centenars d'al·legacions contra la ubicació de la planta.

A tocar d'uns boscos protegits

Forallac és un municipi format pels nuclis de Canapost, Fitor, Fonteta, Peratallada, Sant Climent de Peralta i Santa Susanna de Peralta, al Baix Empordà, entre la Bisbal i Palafrugell. L'alcalde que presideix el consistori de CiU, Josep Sala i Leal, va donar l'aprovació municipal al projecte de planta de tractament i valorització de residus el 21 de maig.

El projecte inclou cinc naus de formigó, on arribarien els residus per iniciar un procés de tria, compactació i trituració, es desballesta-

rien vehicles i es tractarien residus especials i sanitaris. Una part de les deixalles seria emmagatzemada i l'altra, reciclada. El volum restant seria preparat com a combustible per a un procés d'incineració posterior (CDR, combustibles derivats de residus). Alhora, es reservarien prop de 2.800m² per a una futura "planta de valorització energètica de residus", un tecnicisme emprat a la memòria del projecte per referir-se a una incineradora.

Segons l'advocat dels ecologistes, "l'aprovació prèvia del projecte per part de l'alcaldia de Forallac és del tot indeguda"

El complex està projectat al final d'un camí rural, en un terreny de 16.000 m² limítrof amb una planta de transferència de residus propietat de Servitransfer, actual-

ment en funcionament. Les característiques de la planta, que tindria capacitat per processar 100.000 tones/any de residus, requeririen una transformació dels accessos a la zona per facilitar el trànsit de milers de camions. A més, la ubicació es troba a tocar dels Clots de Sant Julià, una pineda frondosa que acull un jaciment arqueològic, una pedrera d'origen iber catalo-gada com a Bé Cultural d'Interès Nacional (BCIN) des de l'any 2006.

Al·legacions al projecte

L'Associació de Naturalistes de Girona i SOS Empordanet han presentat centenars d'al·legacions, on exposen que el projecte elaborat és incomplet perquè no inclou cap anàlisi d'alternatives d'emplaçament o d'impacte acústic ni tampoc un estudi de mobilitat (arran del trànsit de camions que generarà). Segons l'advocat dels col·lectius naturalistes, Eduard de Ribot, "s'ha fet de manera irregular i l'aprovació prèvia per part de l'alcaldia de Forallac és del tot indeguda".

En concret, els grups ecologistes proposen que el centre de tractament de residus se situï al polígon que hi ha al peu de la C-66 per

evitar la transformació del camí rural i l'impacte ambiental sobre l'indret protegit dels Clots de Sant Julià. També proposen situar-la en una zona propera a infraestructures com l'AP-7 o bé l'N-II, ja que es tracta d'una planta que oferirà un servei supracomarcal.

Les característiques de la planta requeririen una transformació dels accessos a la zona per facilitar el trànsit de milers de camions

Una nova incineradora

A part de la ubicació, un dels punts que genera més controvèrsia és el plantejament d'una futura planta incineradora. La incineració o la "valorització energètica de residus" és considerada una font d'energia en règim especial de molt

poca eficiència i és subvencionada per l'administració, tot i que no es tracta d'una font renovable. Encara que les xemeneies inclouen filtres específics, les plantes emeten gasos que contribueixen a l'escalfament global (CO₂) i contaminants atmosfèrics com els òxids de nitrogen o diòxides procedents dels plàstics cremats. A més, els residus sòlids en forma de cendres contaminants requereixen un tractament especial. D'altra banda, la implantació de noves incineradores no és coherent amb el darrer Pla Nacional Integral de Residus (PNIR), que prioritza reduir l'abocament i potenciar el reciclatge i la reutilització.

El paper de la Generalitat

Tant per la ubicació com per les mancances que s'atribueixen al projecte, les entitats ecologistes reclamen que la Generalitat emeti una declaració d'impacte ambiental desfavorable i que obligui els promotors del macrocomplex a situar-lo en terrenys industrials. De Ribot precisa que, de moment, ja hi ha un informe desfavorable de la Direcció General d'Ordenació del Territori -que data del maig passat-, tot i que no és vinculant.

LABORAL · EL GOVERN BASC I LA JUNTA D'EXTREMADURA ANUNCIEN QUE EL SEU FUNCIONARIAT COBRARÀ LA PAGA DE NADAL

La plantilla de TMB manté el pols amb l'empresa per conservar la paga extra

ROBERT BONET

Assemblea de treballadores d'autobusos de TMB a les Cotxeres de Sants de Barcelona 11 d'octubre

Gemma García
redaccio@setmanaridirecta.info

Des que, el mes de juliol, el govern espanyol va aprovar el Reial Decret 20/2012, no hi ha hagut treva en les protestes del personal del sector públic. Tant les treballadores municipals d'arreu del territori com el funcionariat de l'Estat han organitzat aturades, vagues o manifestacions contra la supressió de la paga extraordinària de Nadal. La plantilla de Transports Metropolitans de Barcelona (TMB), de metro i d'autobusos, manté el pols amb la direcció de l'empresa des del mes de setembre. Denuncien que l'eliminació de la paga vulnera el conveni col·lectiu i asseguren que continuaran amb l'agenda d'aturades si no hi ha un compromís de pagament.

De moment, la plantilla del metro i la dels autobusos mantenen les mobilitzacions. Els treballadors i les treballadores d'autobús no van arribar a cap acord amb l'empresa durant la reunió celebrada el 26 de novembre. Hi ha aturades previstes del 17 al 21 de desembre i del 25 al 28 de febrer, durant la celebració del Congrés Mundial del Mòbil de 2013. Coincidiran amb les treballadores del metro, que, a més dels dies del Congrés, també convoquen vaga el 16 de desembre i una aturada parcial el 24.

Els endarreriments en els pagaments vénen de lluny. En el cas dels busos, TMB els deu 700 euros de l'any 2011. El comitè d'empresa va proposar a la direcció que avancés el pagament del deute per compensar part de la retallada de la paga extraordinària, però aquesta s'hi ha negat amb l'argument que la data de pagament entre 2013 i 2014 és un acord tancat. El delegat sindical de la

Les treballadores anuncien aturades durant la celebració del Congrés Mundial del Mòbil

CGT Saturnino Mercader, lamenta que l'única proposta que hagi formulat l'empresa sigui avançar les pagues extres dels anys següents, "sense especificar quan ens tornen la que ens estan retallant de 2012". La proposta ha estat refusada per la majoria del comitè d'empresa (ACTUB, CGT, PSA i CCOO), però, en canvi, SIT, ACAT i UGT l'han acceptat. El delegat de la CGT del metro, Ángel González, manifesta que no volen sentir parlar d'avançaments de pagues: "No ens en refiem".

La direcció de TMB i l'Ajuntament de Barcelona argumenten que es veuen obligats a aplicar el reial decret perquè afecta tot el personal del sector públic. Però, segons l'assessoria jurídica que defensa les treballadores, no és així. El reial decret, però, no és d'aplicació obligada, argumenten, perquè la plantilla no compleix la condició d'empleada pública definit a la llei de contractes del sector públic (Reial

R. B.

La plantilla de TMB va participar a la jornada de lluita del 31 d'octubre

Decret 3/2011) i al reglament dels ERO (Expedient de Regulació d'Ocupació) aprovat el 14 de novembre. Alhora, diverses comunitats autònomes ja han denunciat que envaeix competències. El 27 de novembre, Patxi López va anunciar que el funcionariat basc cobrarà la paga. L'executiu basc ja havia explicat que pretenia recórrer l'eliminació de la retribució i altres retallades del govern espanyol davant el Tribunal Constitucional. La Junta d'Extremadura també diu que desobeirà i pagarà el personal públic i a Catalunya, el Consell de garanties estatutàries considera que la retallada

de la paga és inconstitucional i antiestatutària. La institució assegura que hi ha diversos apartats que vulneren competències de la Generalitat.

Mercader lamenta que l'empresa estigui "fent la campanya bruta de sempre" quan acusa els treballadors i treballadores d'una "degradació general de la imatge del transport públic" i quantifica en 2,5 milions els costos de les aturades. Per Ángel González, la pilota és a la teulada de l'Ajuntament i de TMB: "És mentida que hagin d'aplicar el reial decret, podrien desobeir-lo".

Retallades en sous mileuristes a la Universitat de Lleida

Més d'una vintena de becaris i becàries predoctorals de la Universitat de Lleida (UdL) s'han constituït en assemblea per denunciar, d'una banda, la situació de vulnerabilitat i invisibilitat que pateix el col·lectiu dins del marc universitari i, de l'altra, l'aplicació d'una retallada d'una catorzena part del sou anual en una única mensualitat. Una reducció pressupostària que, si s'apliqués de manera íntegra, enviaria el col·lectiu a les vacances de Nadal amb un sou d'entre 200 i 300 euros.

A principis de novembre, el vicerectorat de recerca va informar aquest col·lectiu de "la supressió de la paga extraordinària pre-

vista en la nòmina del mes de desembre". Tenint en compte que el col·lectiu no gaudeix d'aquesta paga, ni tan sols de forma prorratejada, la reducció suposa una retallada de la catorzena part del sou brut anual, aplicada a la mensualitat del mes de desembre. Aquesta mesura redueix entre 700 i 800 euros el salari d'unes persones que en cobren poc més de mil. Davant d'aquesta situació i perquè la remuneració no patís una minva tan important, la UdL oferiria la possibilitat d'aplicar aquest descompte a les nòmines del mes de novembre i de desembre.

Posicionant-se contra les retallades en despesa pública i contra la mala gestió que, segons aquest

col·lectiu, han fet el Ministeri, la Generalitat i la pròpia UdL amb aquesta rebaixa en particular, el col·lectiu de becàries predoctorals s'ha organitzat i ha aconseguit que la universitat obri una línia extraordinària de bestreta, que permetrà repartir l'impacte de la mesura entre el mes de novembre de 2012 i el març de 2013.

Tot i això, l'assemblea ja ha anunciat que continuarà treballant i sumant-se a la crítica contra la política de retallades en despesa pública per part de la Generalitat i l'Estat espanyol. També vol continuar lluitant pels seus drets com a col·lectiu universitari i per garantir un ensenyament públic i de qualitat. JOANA SOTO MEROLA

, així està el pati

LABORAL · UN CENTENAR D'ORGANITZACIONS SINDICALS I POLÍTQUES SIGNEN UN MANIFEST PER DEMANAR LA READMISSIÓ DE MARCOS

Els treballadors de Telefónica posen fi al dejuni i fan una crida a continuar la lluita

Manel Ros

redaccio@setmanaridirecta.info

23 dies, 552 hores, 33.120 minuts, 1.987.200 segons. Aquest és el temps que Marcos, Josep, Laurentino, Carles i Alberto han estat en vaga de fam. La raó a hores d'ara és ben sabuda: la demanda de readmissió de Marcos Andrés Armenteros, acomiadat per agafar la baixa mèdica malgrat que el primer judici va declarar l'acomiadament com a nul. El 27 de novembre, després de la marxa de torxes realitzada al centre de Barcelona, van anunciar que deixaven la vaga de fam, però que en cap cas deixaven la lluita per la readmissió de Marcos.

Durant aquests 23 dies de vaga, que va ser convocada per la Plataforma Marcos Readmissió, la Plataforma Sí Soc Rentable i els sindicats Co.bas i En construcció, i malgrat el silenci mediàtic, els cinc treballadors i el grup de suport que s'ha mobilitzat al seu voltant, han estat capaços de traspasar els murs de l'edifici on han passat aquests dies, i estendre la solidaritat arreu. Les concentracions, manifestacions i ocupacions de botigues de Movistar s'han multiplicat, mostrant que es possible lluitar contra una empresa com Telefónica. Entre elles quatre flash-mobs, la primera d'un conflicte laboral a l'Estat espanyol la primavera de 2011, i vàries vagues en suport a Marcos.

La solidaritat "ha fet possible" la lluita de Marcos i els seus companys

El matí del mateix dia que van deixar la vaga de fam, en una roda de premsa molt concorreguda on es va presentar un manifest unitari signat per un centenar de col·lectius, organitzacions polítiques, sindicats, seccions sindicals i comitès d'empresa, el propi Marcos assenyalava la necessitat de "posar les persones al centre de la societat" i no com, segons ell es fa ara, ja que "avui tenim lleis que

El 27 de novembre, Marcos i els seus companys van decidir donar per acabada una vaga de fam que ha durat 23 dies

Els treballadors de Telefónica en vaga de fam, a les instal·lacions del carrer Marquès Campo Sagrado el 9 de novembre

permeten excloure les persones que, per exemple, es posen malaltes". Marcos va voler enviar un missatge també a les persones que per baixes mèdiques i situacions injustes estan passant pel mateix que ell: "tractem de fer visibles les

injustícies que patim quan defendem els nostres drets". Marcos va explicar com, entre anar-se'n a casa amb la indemnització o lluitar, va triar lluitar perquè "entenia que no hi havia on anar" i que si marxés amb el cap cot a casa

"en algun altre moment el tornaria a baixar".

Per últim va recordar, emocionat, que si han aconseguit arribar fins on estan i despertar tota aquesta solidaritat ha estat perquè "tinc uns companys que han fet un

gest que hauria d'impulsar molta gent a veure que només quan estem junts podem lluitar i aconseguir coses", i és que només gràcies a la solidaritat de tothom "això ha estat possible". Per la seva banda, Laurentino González va acusar les cúpules de les grans empreses de corrupció: "la gana i la misèria no les causa un huracà", sinó que són responsabilitat "de la inhumanitat dels de dalt i dels salaris que cobren".

Els treballadors van recordar a Movistar que saben perfectament que un acomiadament a la seva empresa, i a qualsevol altre, els hi costarà car, ja que s'ha obert una porta a l'esperança. I és que la idea amb que es queden d'aquests dies de vaga és la solidaritat i el "sí que es pot", que ha popularitzat les mobilitzacions contra els desnonaments.

Per altra banda, el manifest presentat exigeix a l'empresa tres punts: la readmissió de totes les persones acomiadades per baixes mèdiques, que cap persona treballadora pugui ser acomiadada per aquesta causa i que, en el cas d'un acomiadament improcedent, pugui ser la persona acomiadada la que decideixi entre la readmissió i la indemnització.

"Tractem de fer visibles les injustícies que patim quan defendem els nostres drets"

El 29 de novembre es preveu que el president de Telefónica, Luis Miguel Gil Pérez, visiti la seu de la companyia a l'avinguda Diagonal de Barcelona. Els vaguistes, juntament amb la resta de col·lectius i organitzacions que els hi donen suport, han fet una crida a manifestar-se davant de la seu per continuar exigint la readmissió de Marcos, mostrant que la vaga de fam ha estat només un esglaó d'una lluita que continuarà pujant en els pròxims mesos.

ALBERT GARCIA

A. G.

MIRALLS

Ronny Blaschke

“Utilitzo el futbol per denunciar els neonazis”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Exit, una sortida per neonazis penedides a Alemanya

pàg. 6 i 7

Quaderns d'Il·lacrua 129

DIRECTA 296

28 de novembre de 2012

FOTOGRAFIA:
Antifaschistische
Aktion

A FONTS | COMBATRE EL FEIXISME

Acció Antifeixista: vuitanta anys contra el verí de la intolerància

Acció Antifeixista va néixer el juliol de 1932, després d'un atac nazi al Reichstag contra representants del Partit Comunista Alemany (KPD). Arran d'aquell episodi, el KPD va aprofitar el seu congrés a la Filharmònica de Berlín per fundar un espai unitari que, als inicis, va mobilitzar treballadors i treballadores comunistes, socialdemòcrates i independents per frenar un nacionalsocialisme que, aquell any, acabaria assassinant 96 persones. Després de quedar desarticulada durant el règim d'Adolf Hitler, Acció Antifeixista va renéixer durant la dècada dels 70 amb una nova generació d'activistes i es va convertir en un referent per a la nova esquerra radical de l'època. Tot i les seves crisis, motivades per la dificultat d'articular-se amb altres lluites socials, encara és un dic de contenció contra l'extremisme ultra que rebrota a l'Alemanya capitalista.

Àlex Romaguera
afons@setmanaridirecta.info

Enguany es commemora el vuitantè aniversari d'Acció Antifeixista i l'efemèride és una bona oportunitat per descobrir la mixtura de persones que participen d'aquest paraigua social. Amb més o menys simpatia, tota l'esquerra alemanya li reconeix un paper fonamental a l'hora de combatre la xenofòbia que entela el país des de fa dècades. Pràcticament a cada lloc on els grups neonazis i membres del Partit Nacionaldemòcrata Alemany (NPD) passen l'ideari del Tercer Reich, una constel·lació d'activistes amb banderes roges i negres palesen la necessitat de combatre aquest flagell que el capitalisme ha ajudat a alimentar al llarg de la història.

Els darrers temps, Acció Antifeixista ha aconseguit frenar l'acte amb què els sectors neonazis recorden, cada any, l'atac de les forces aliades a Dresden, que va conduir a la posterior capitulació de Hitler. Acció Antifeixista

també posa de manifest, amb el suport de sindicats i partits d'esquerres, les misèries d'un model econòmic que excita la xenofòbia discriminant els col·lectius més castigats per la crisi. Les demostracions de força, els bloquejos de carreteres, les campanyes llampants i altres iniciatives de desobediència

Tota l'esquerra alemanya reconeix que Acció Antifeixista té un paper fonamental a l'hora de combatre la xenofòbia que entela el país des de fa dècades

civil han situat Acció Antifeixista (Antifaschistische Aktion, en alemany) en el mapa d'un país necessitat d'antídots contra l'autoritarisme.

Una sola bandera

Des de bon inici, Acció Antifeixista ha demostrat ser un grup divers, on els sectors comunistes han guiat l'activitat. Així ho explica l'activista i professor de disseny gràfic Víctor Neuss, que analitza la irrupció del moviment, als anys 30, per respondre als atacs de les SA (les forces d'assalt o milícies del partit nazi, l'NSDAP) i aturar la influència antisemita dels sindicats nacionalsocialistes a les fàbriques i la dels jutges reaccionaris als tribunals. "Aleshores, els comunistes també criticaven les reformes que impulsaven les forces socialdemòcrates i conservadores alemanyes, a les quals no van perdonar haver donat el poder a Hitler l'any 1933", diu Neuss.

En aquell temps, els sectors llibertaris pràcticament no tenien incidència dins el moviment, ja que, durant la República de Weimar, només van aparèixer per fer agitació literària. L'empremta roja aglutinava la lluita contra el feixisme. Una icona que, en aquella època, convertia Acció Antifeixista en un espai tan subversiu com capaç de representar les classes populars i treballadores.

Passada la travessia del desert que va suposar el Tercer Reich, Acció Antifeixista va ressuscitar, durant els anys 70, de la mà de jovent estudiant seduït pel Maig francès i les revoltes que aflo-

raven entre els ambients obrers, cosa que va permetre que el moviment se situés com el referent de la nova es-
guerra d'inspiració marxista maoista, però també d'una generació d'anticapitalistes que, des d'una actitud més negra o autònoma, denunciaven els perjudicis que causava el real-socialisme. "Dins l'antifeixisme alemany, sempre han existit aquests dos corrents: un centrat en la lluita contra els mecanismes de l'opressió capitalista i l'altre centrat a lluitar contra el neona-

L'antifeixisme ha experimentat una metamorfosi important que l'ha dut a passar del resistencialisme a dinàmiques més propositives

- zisme", diu Víctor Neuss. Dues concepcions dins un moviment que, a la fi dels anys 80, va haver d'afrontar el repte de millorar l'organització per combatre l'auge que llavors experimentaven els grups feixistes. Un feixisme que, esperonat per la caiguda del Mur (1989) i la subsegüent reunificació de les dues alemanyes, es va reforçar a poc a poc. Tal com recorda el membre de l'esquerra alternativa, "abans de la reunificació, ja es

comença a detectar un increment de grups feixistes, només comparable amb el període de la Segona Guerra Mundial".

El professor universitari evoca el llibre de la periodista Naomi Klein, *La teràpia del xoc*, per descriure com, en aquells anys, el militarisme, la contradicció de classes i la derogació de la llei d'asil per les persones refugiades donaven munició a la ultradreta per atiar el racisme i l'orgull patriòtic germànic.

Van ser els anys dels atacs contra activistes d'esquerres i persones d'origen immigrant, com els registrats a Rostock i altres ciutats que concentren la diàspora turca, fet que va servir perquè l'Estat consolidés el seu aparell repressiu i de control social. Davant aquesta involució, Acció Antifeixista va respondre amb la seva nova estructura, formada per 150 grups disseminats pel país que, allà on podien, aixecaven un mur contra la impunitat neonazi i les mesures del govern. Això, però, va anar en detriment de la construcció d'alternatives. "Era prioritari aturar els atacs que feien els neonazis i col·laborar en un moviment antiglobalització que havia esclatat l'any 1994 amb l'aixecament zapatista i que va prendre sentit global amb les posteriors mobilitzacions a Seattle el 1999 i a Gènova el 2001", indica Neuss.

Revoltes compartides

A partir de l'any 2000, l'antifeixisme alemany va experimentar una metamorfosi important, que el va dur a sumar-se a altres espais i passar del resistencialisme a dinàmiques més propositives. Va ser quan es va incorporar a la gran columna organitzativa que, tant per accions directes com per campanyes contra la gestió de la crisi que fa el poder, avui es vehicula sota l'anomenada Esquerra Intervencionista (EI), en la qual està inserit.

Això no impedeix que Acció Antifeixista mantingui les manifestacions que exhorten a perseguir el racisme, si bé aquesta nova política d'aliances fa que es multipliqui en altres iniciatives. És el cas de la lluita antinuclear al voltant dels transports de míssils, on participa al costat de col·lectius ecologistes, o les concentracions de protesta contra el G-8 i altres organismes multilaterals. "Com a part de l'esquerra extraparlamentària, el moviment antifeixista s'ha involucrat als fòrums socials, en protestes antiglobalització i a les plataformes contra la gentrificació dels barris o les retallades que apliquen els successius governs"; espais, tots aquests, on –segons l'activista berlinès– "no es mostra explícitament com a moviment antifeixista".

Les marxés antimilitaristes o en defensa d'un habitatge digne i les for-

IL·LUSTRACIÓ:
Sol Undurraga

mes d'acció no violenta –entre elles, el bloqueig humà– també atrauen les seves activistes. Un mètode de lluita que, segons Neuss, ha servit per estretyar les relacions amb altres grups, alhora que li proporciona noves complicitats per frenar l'accés de neonazis a un determinat espai. Als bloquejos que organitza a Dresden, per exemple, solen aparèixer militants de Die Linke (el partit de la Nova Esquerra), del Partit Pirata i dels Verds, amb qui Acció Antifeixista es coordina permanentment en el marc de l'IL, a més de funcionar de base que aprofita les seves posicions dins els sindicats socialdemòcrates per donar suport a la lluita.

Tampoc no hi falta el treball de memòria històrica, que ha anat prenent importància dins l'estratègia antifeixista, sobretot després de constatar que les noves generacions “són víctimes d'un discurs que no ajuda a interpretar bé la realitat”. Per Neuss, això cal atribuir-ho a la dreta neoliberal, que evita classificar els crims de les forces més reaccionàries i priva la joventut de tenir un coneixement més precís de l'origen i de l'evolució del nazisme. “Disposem de més coneixements, però tenim menys influència als mitjans i a les institucions

El treball de memòria històrica ha guanyat pes dins l'estratègia del moviment, que observa com triomfa la mirada dretana del passat entre el jovent

–
burgeses, que presenten el feixisme com un fenomen històric finalitzat i arxivat a fi de no vincular-lo amb el capitalisme”. Així, a través de l'enfocament del poble alemany com a víctima, d'una banda, i de l'ocultació de les causes de la guerra, de l'altra, “la política de la memòria ha afavorit una interpretació dretana”, sentència Neuss. Per ell, “ha esdevingut un brou de cultiu fèrtil per l'avanç de la ultradreta”.

En aquest context en què el capitalisme i el nazisme van agafats de la mà, la lluita antifeixista i antiracista ha guanyat importància en la política alemanya. Una lluita que ha fet sorgir nombroses experiències autònomes i assembleàries a diversos barris i ciutats i també activistes que s'enrolen a Die Linke i altres organitzacions d'esquerreres. Tot plegat explica una Alemanya que continua resistint contra un sistema econòmic propici per a les vel·leitats totalitàries. Després de vuitanta anys de treball de base, Acció Antifeixista aporta el seu gra de sorra per canviar aquesta temptació i assolir una societat més justa i solidària.

L'any 1932, el Partit Comunista Alemany (KPD) es va convertir en el bressol d'Acció Antifeixista
-
Antifaschistische Aktion

Mètodes i simbologia: deures d'un moviment complex

Tot i que Acció Antifeixista suscita les complicitats de tot l'espectre progressista alemany, també conviu amb contradiccions que li impedeixen ampliar la base social i condicionar la política en majúscules. En bona part, perquè va néixer per ser una força reactiva, com un cordó sanitari davant l'ofensiva de la ultradreta i el capital a Alemanya. Les seves expressions a Àustria, França, Holanda o Txèquia comparteixen aquest punt de partida, que fa que el moviment sigui una eina activa contra els atacs feixistes i les polítiques excloents dels governs respectius.

Aprofundint en aquest esquema, els aparells de l'Estat i els mitjans afins han presentat l'antifeixisme com l'altre extrem del feixisme equiparant-lo en ideologia i maneres d'actuar. Una criminalització que ha generat un debat intens en el si del col·lectiu, amb la idea de sortir de la lògica acció-reacció per obrir-se a la societat com un espai on càpiguen alternatives en el camp de la crítica social i la construcció de la memòria.

Un altre dels esculls amb què es troba és la usurpació simbòlica que en fa el nacionalsocialisme. Ho veiem amb els Autònoms Nacionalistes que, abillats amb la mateixa indumentària que el Black Block, el corrent negre de l'antifeixisme, adopta les icones més antagonistes i antiautoritàries de l'esquerra per captar jovent desencantat per les injustícies del sistema. Una estratègia que ja havia utilitzat el nazisme durant els anys 30, quan va introduir el vermell a la creu esvàstica i es va envoltar de subcultura antagonista amb l'objectiu de subvertir l'Es-

tat democràtic i imposar el seu règim feixista. Per la historiografia, aquesta manipulació del llenguatge revolucionari impedeix que Acció Antifeixista es normalitzi entre els ambients menys polititzats o que se'n poden sentir allunyats per la confusió de símbols; una circumstància que el poder utilitza per aïllar el moviment.

L'últim gran repte d'Acció Antifeixista és la dificultat de posicionarse davant l'antisemitisme que encara plana en bona part de la societat alemanya. Avui, només un petit corrent del moviment exhibeix la bandera d'Israel en contraposició a la judeofòbia de l'extrema dreta, que, per mostrar la seva oposició al poble jueu, oneja la bandera palestina i ret homenatge al règim de l'Iran, poble ari i enemic natural d'Israel.

Exhibir la bandera d'Israel suscita, doncs, una aparent contradicció entre l'esquerra alternativa, atesa la contribució que fa l'Estat hebreu al capitalisme i a la política expansionista i militarista dels Estats Units, si bé, per Víctor Neuss, aquesta tendència és minoritària dins l'antifeixisme i “té relació amb la incapacitat d'un sector de l'esquerra radical a l'hora de fixar una posició coherent”.

Neuss considera que el moviment malda per evitar que “la denúncia a l'Estat d'Israel no alimenti el corrent antisemita que desprenen els patrons argumentals de la dreta”. Un perill que, afegit a la criminalització de què és víctima per part del poder, no impedeix que Acció Antifeixista sigui un contrafort necessari pels col·lectius socials i l'esquerra alternativa alemanyes.

Ronny Blaschke: “Utilitzo el futbol per denunciar els neonazis”

Ronny Blaschke és un jove periodista esportiu i polític alemany, seguidor del Hansa Rostock, que acaba de publicar ‘Atac de l’extrem dret: Com els neonazis abusen del futbol’ (‘Angriff von Rechtsaußen: Wie Neonazis den Fußball missbrauchen’. Ed. Verlag die Werkstatt), sobre les connexions entre el futbol i els extremismes de dretes. No es tracta d’un llibre que analitzi perquè certs grups radicals insulten els equips del TuS Makkabi Berlín (jueu) i del Türkiyemspor Berlín (turc) allà on juguen o criden insults racistes a Gerald Asamoah quan toca la pilota, sinó d’un text ben documentat que examina com les formacions neonazis alemanyes utilitzen l’entorn del futbol per aconseguir vots i nous membres. En aquesta ocasió, Blaschke, que també ha escrit un llibre sobre Marcus Urban –l’únic jugador de futbol que ha fet pública, a Alemanya, la seva homosexualitat–, entrevista Theo Zwanziger (ex-president de la Federació Alemanya de Futbol), Halil Altintop (actual jugador de l’equip turc Trabzonspor i germà bessó de Hamit, exjugador del Reial Madrid) i Yves Eigenrauch (ex-Schalke 04 i columnista polític).

Roger Suso
entrevista@setmanaridirecta.info

De quina manera el futbol alemany es troba explotat per la ultradreta?

Amb el llibre pretenc descriure com els partits d’extrema dreta, en concret el Partit Nacional Demòcrata d’Alemanya (NPD) –que és una formació, en essència, neonazi–, utilitzen el futbol, especialment el no professional, per aconseguir vots i nous membres. Molts autors escriuen sobre com s’articula el racisme i l’antisemitisme a les grades, per exem-

ple, en la discriminació dels jugadors negres, però joestic interessat en les conseqüències polítiques de tot això. És a dir, com un partit utilitza aquesta atmosfera per obtenir més suports de cara a unes eleccions. Vaig escollir diferents llocs, esdeveniments i protagonistes, però el capítol més significatiu és el que transcorre a Leipzig, on vaig estar investigant durant gairebé sis mesos. En aquest apartat, es mostra com tres neonazis, membres i treballadors de l’NPD, usen, amb èxit, joves seguidors de l’equip del Lokomotive Leipzig per la seva causa. Per a l’NPD, el futbol és un escenari on difondre el seu missatge. L’estratègia és parlar només de futbol: utilitzen el futbol per Internet, a través de la música o per establir el primer contacte i, a partir d’aquí, construeixen els components ideològics al seu voltant. Parteixen de la premissa que el futbol i el que l’envolta és apolític, tot i que saben que no ho és pas. Per això l’usen. Als polítics de l’NPD, no els cal anar a l’estadi i fer campanya a les grades. Per a ells, és suficient abraçar les causes futbolístiques, del dia a dia esportiu del club, o deixar, per exemple, fulletons de propaganda als parabrises dels cotxes aparcats quan hi ha partit. Ho fan per tota Alemanya, però Leipzig és un cas força paradigmàtic.

–
“Els mitjans de comunicació només reaccionen i tracten el fenomen de la ultradreta quan passa alguna cosa, habitualment, després d’una desgràcia”
–

Algun exemple més?

El cas de Stephan Haase, un àrbitre de Lüdenscheid, una petita ciutat de Renània del Nord-Westfàlia. Va començar a arbitrar futbol l’any 2007 a l’edat de 38 anys. Ningú no s’inicia al món del futbol amb 38 anys... Haase és membre de l’NPD i ocupa un escó a l’Ajuntament. En la vida política de la ciutat, es troba aïllat. És l’únic membre del partit al consistori i la seva incidència en els afers de la ciutat és pràcticament nul·la. No obstant això, dins el món del futbol, és un membre molt acceptat i integrat. Té influència en els estaments arbitral de la regió, accés a dades i informació, parla de política amb tothom i utilitza el fet que és àrbitre –una peça neutral que salvaguarda les regles del joc– per a les seves campanyes polítiques en època d’eleccions.

Per què s’involucren en el futbol?

El futbol, com a símbol, és molt democràtic: tothom pot jugar a futbol, gaudir-ne i parlar-ne. Ara bé, tant en el futbol professional com en l’amateur, els seguidors sempre s’identifiquen amb les diferències dels altres seguidors: “No-

FOTOGRAFIA: Reinaldo Coddou H.

saltres som forts i estem units, els altres són diferents". Així es creen les fronteres i els altres i, sovint, es fa a través del racisme, l'antisemitisme i l'homofòbia. Hi ha una jerarquia i un ritual en això. El futbol és una plataforma per cridar i expressar, anònimament, coses que ningú mai no diria en el marc de la família, a la feina o en la vida privada. No hi ha cap altre espai públic com l'estadi de futbol on es pugui ser groller i maleducat sense ser castigat. L'NPD és un partit legal que usa la democràcia per atacar-la. És un partit que, aprofitant la tendència actual que fa que molts dels postulats xenòfobs de la ultradreta formin part de la vida quotidiana i del discurs dels grans partits, usa el futbol i les diferències entre els clubs per la seva rendibilitat política.

Com tracta, l'extrema dreta, el fet que el futbol i les acadèmies de futbol acostumin a ser multiculturals i exemples de tolerància i de creació d'esperit d'equip?

A la majoria de les grans ciutats, els equips tenen una dimensió més multicultural, però, a les àrees rurals i més petites, la cosa canvia. A Hildburghausen, per exemple, una petita ciutat de Turingia amb només un 3% d'habitants d'origen migrant, Tommy Frenck, un reconegut neonazi, va fundar –amb força èxit– l'equip SG Germania, un club no apte per a nois alemanys d'origen migrant. A Wetzlar, prop de Frankfurt, Thomas Hantusch, un polític de l'NPD, va estar entrenant joves del RSV Büblingshausen durant cinc anys. Al club, hi havia nois d'origen turc. Ell diu que no feia diferències entre els nois. Jo no me'l crec. Hi ha motius suficients per creure que també va estar adoctrinant els joves. Com es veu, l'NPD adopta estratègies diferents en funció dels clubs.

Els pares i les mares no saben amb quin tipus de personatges deixen els seus fills?

Alguns ho saben i ho busquen, n'hi ha que ni ho saben i, a d'altres, no els importa que siguin membres de l'NPD, consideren que el futbol i la política són dues esferes separades que no tenen res a veure. Aquí radica el problema.

“Les estratègies de l'NPD d'abusar del futbol per obtenir vots podrien ser exportades per tot Europa pels partits de la dreta populista”

Llavors, l'objectiu del llibre és fer una campanya informativa?

Sí. Intento utilitzar el llibre com a campanya contra la discriminació i la xenofòbia. Si els neonazis fan un mal ús del futbol i n'abusen, jo utilitzo el futbol per denunciar-los i informar la societat i les institucions. Els mitjans de comunicació només reaccionen i tracten el fenomen de la ultradreta quan passa alguna cosa, habitualment, després d'alguna desgràcia. No acostumen a tractar fets de la vida quotidiana d'aquestes formacions extremistes. Si es fes, també serviria per explicar el seu auge.

En prenc nota...

És difícil de calibrar. A finals del juny passat, el Werder Bremen va expulsar Jens Pühse, un soci del club i candidat de l'NPD a les eleccions de la ciutat. La raó que va donar el club va ser la incompatibilitat absoluta entre els valors de

l'NPD i els valors de la tolerància i de la integració que consten als estatuts del Werder Bremen. Tot i ser una notícia negativa per als objectius electorals de l'NPD, el partit estava content, ja que va poder jugar la carta del victimisme mentre va durar el seu minut de glòria als mitjans i es va poder projectar a la població.

També abusen del futbol femení?

En l'àmbit dels clubs, la incidència de l'NPD és gairebé nul·la. L'extrema dreta no s'interessa pel futbol femení, si no és que juga la selecció nacional i triomfa. Aleshores, els neonazis surten al carrer a passejar la bandera i el patriotisme. Ara bé, qui ha abusat del futbol femení ha estat la pròpia Federació Alemanya, ja que, d'una banda, diu que combat el racisme i el sexisme al futbol i, a l'hora de la veritat, quan ha d'organitzar el Mundial i promocionar-lo, fomenta el sexisme i, a través de la publicitat de l'equip, mostra algunes jugadores amb poca roba o calla quan algun diari adopta una actitud sexista amb Birgit Prinz.

“Cal fomentar les campanyes de prevenció de la violència i les actituds xenòfobes, racistes, islamòfobes i antisemites als clubs”

Així doncs, Atac de l'extrem dret parla d'un fenomen exclusivament alemany o també es pot observar a altres llocs d'Europa?

A priori, es tractaria d'un fenomen genuïnament alemany, vinculat en gran part a l'estructura i l'organització de l'NPD. La violència i el racisme als camps de futbol, generalment, és més baixa a Alemanya que, per exemple, a l'Europa de l'Est. El component nacionalista dels clubs també és més baix a les lligues alemanyes que, per exemple, a les lligues d'Escòcia o de l'Estat espanyol. No obstant això, les estratègies de l'NPD d'abusar del futbol per obtenir vots podrien ser exportades per tot Europa pels partits de la dreta populista.

Quines són les bones pràctiques? Què poden fer els clubs i les aficions contra això?

La cosa més important que podrien fer és reconèixer el problema i demanar ajuda. Hi ha moltes institucions i organitzacions que treballen per combatre l'extremisme de dretes i fomentar la tolerància. Fomentar els *Fan-Projects* –les campanyes de prevenció de la violència i les actituds xenòfobes, racistes, islamòfobes i antisemites als clubs a través de treball social, informació i comunicació– seria una altra solució. A escala més petita, el treball de la mediatadora esportiva Angelika Ribler amb les federacions regionals, centrat en la gestió de conflictes en el futbol i a informar sobre els perills de l'NPD a les escoles i als clubs, és un exemple molt interessant de bones pràctiques. El treball de pedagogia i difusió dels valors democràtics i de rebuig a les actituds feixistes que duen a terme des de fa anys els seguidors i directius de l'Estrella Roja de Leipzig també és molt interessant; sobretot després dels fets succeïts l'any 2009 a Brandis, un petit poble de Saxònia. Mentre l'equip disputava un partit contra l'FSV 1921 Brandis, prop de 50 neonazis –molts d'ells seguidors de l'1.FC Lokomotive Leipzig– van saltar al camp i van atacar els jugadors de l'Estrella Roja, davant la passivitat dels policies.

Exit, una sortida per persones neonazis penedides a Alemanya

De petit, a Gabriel Landgraf, el fascinaven les històries i les aventures del seu avi. Li encantava escoltar-lo i saber més coses de les seves gestes -militars- i del seu amor per Alemanya. S'identificava de ple amb el seu avi i s'emprenyava quan, a l'escola, li explicaven la història de la Segona Guerra

Mundial, ja que s'ho prenia com un atac personal al seu avi, un militant nacionalsocialista convençut. De jove, Landgraf, a través de la grada ultra de l'estadi de futbol de l'Hertha Berlín, es va convertir en membre actiu de l'escena neonazi berlinesa.

Roger Suso

quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

L'any 2003, Gabriel Landgraf va fundar el col·lectiu de camaraderia Berliner Alternative Süd-Ost (BASO), dedicat a produir material de propaganda en memòria de Horst Wessel (el cap de les SA i autor de la lletra de l'himne del partit nazi) i responsable de diversos atacs amb còctels Molotov a restaurants vietnamites i locals d'Antifa de la ciutat. Landgraf va estar buscant per la policia i, de mica en mica, va començar a tenir dubtes sobre els continguts i els mètodes emprats per propiciar la proclamació del Quart Reich, fins que, l'any 2005, penedit, va demanar ajuda per sortir de l'escena neonazi. Ara, amb 35 anys, Landgraf encara té causes pendents amb la justícia i treballa explicant les seves experiències per l'associació Exit, que ajuda persones neonazis penedides a sortir del món de l'odi racial i hitleria.

138 persones han mort a mans de neonazis alemanys des de 1990

En època de crisi i poc després de la reunificació d'Alemanya, els territoris de l'antiga Alemanya de l'Est van experimentar un auge de grups ultradretans que, més tard, es va traduir en la presència de representants del partit neonazi NPD als parlaments regionals de Mecklenburg-Pomerània Occidental i Saxònia i l'acostament entre els grups neonazis clandestins i violents i els partits ultradretans que participen a les eleccions. En aquesta conjuntura, Manuel Bauer hi va jugar un paper important. Originari de Torgau, prop de Leipzig, va iniciar la seva carrera neonazi d'adolescent, dins l'escena *skinhead*. Més endavant, Bauer va liderar un grup paramilitar anomenat Wehrsportgruppe Racheakt (que es podria traduir com Grup d'Esports de Defensa per la Venjança) i va fundar un segon escamot anomenat Associació de Combatents Aris, ambdós amb una trentena de membres. Els grups li ofe-

Wenn das Leben ein Fluss ist,
dann steh' ich jetzt im Strudel.
Wenn der Strudel eine Quelle ist,
dann ist es vielleicht ein Anfang.
Wenn es der Anfang ist,
dann seh' ich das Ende noch nicht.

Strudel

Arrossegades per un remolí

Va començar a militar a la ultradreta perquè buscava "comunitat". Deu anys després es va rehabilitar perquè no la hi va trobar, explica la Karen, de 32 anys, a la fitxa que acompanya la seva foto

Strudel (remolí). Un títol que simbolitza el balanç de la seva vida com a neonazi. Aquesta és una de les obres que estudiants de la universitat de Braunschweig van fer a partir de les

imatges i els textos amb què sis exultradretans van plasmar la seva experiència. Ho van fer en el marc d'un taller de rehabilitació impulsat per Exit. Les peces van ser exposades el maig passat.

rien una llar i un sentiment de pertinença i acceptació i, entre borratxeres i concerts de RAC (Rock Against Communism), es dedicava a la cacera de persones estrangeres i opositores.

Després d'enrolar-se a l'exèrcit alemany per fer el servei militar, Bauer —que, segons ha afirmat en diverses entrevistes, va conèixer persones que

més tard van formar part de l'entorn del grup terrorista neonazi Clandestinitat Nacionalsocialista (NSU)— es va dedicar a l'extorsió d'establiments i comerços regentats per persones d'origen immigrant o homosexuals. També va entrenar militants d'extrema dreta en l'ús de les armes —adquirides via NPD—, a construir bombes casolanes i en tècniques de supervivència en un camp d'entrenament de l'organització neonazi il·legalitzada l'any 2009 Joventut Patriòtica Alemanya (HDJ) a Ústí nad Labem, una ciutat situada al nord de Txèquia. Votant de l'NPD, Bauer va ser condemnat a dos anys i deu mesos de presó per un atac incendiari a un restaurant turc, per pertinença a banda armada i per múltiples actes de vandalisme. A la presó i mitjançant un procés molt lent, va començar a penedir-se dels seus actes i a

posar en dubte la seva ideologia. Després de quinze anys de militància neonazi, alguna pallissa dels seus excamarades a la presó i l'ajuda de l'organització Exit, ara, amb 33 anys, Bauer es considera un socialdemòcrata a l'òrbita de l'SPD, ha demanat perdó a les seves víctimes i treballa acompanyant neonazis per trobar la manera de sortir d'aquest món.

L'acompanyament d'Exit

Exit és una associació fundada l'any 2000 pel criminòleg i exdetectiu de la policia Bernd Wagner i l'exlíder neonazi Ingo Hasselbach. Rep el suport de la Fundació Amadeu Antonio —un centre que es dedica a combatre l'extremisme de dretes i el racisme— i de la Fundació Freudenberg —un centre que promou la integració social, lingüística i educativa de la infància i la joventut.

Exit també rep suport econòmic de la iniciativa impulsada per la revista *Stern Mut gegen rechte Gewalt* (Coratge contra la violència de dretes) i del govern federal, a través del programa *Xenos Ausstieg zum Einstieg* (Sortir per entrar). Des que es va crear, fa dotze anys, Exit ha rehabilitat, assistit i ajudat 443 persones neonazis desertores i penedides –un 20% de les quals eren dones– a sortir de l'escena neonazi de manera reeixida. Landgraf i Bauer són la cara visible del treball d'Exit, perquè la majoria d'exneonazis es refugien en l'anonimat. Per ingressar al programa, el neonazi ha d'estar disposat a revelar el seu historial i a rendir comptes amb la justícia, si té causes pendents. El procés és anònim, però, si la persona no accepta presentar-se davant la justícia, és denunciada. El programa de treball d'Exit engloba la reinserció social, l'assessorament legal, la protecció davant de possibles venjances d'antics companys i companyes, l'acompanyament psicològic en la comprensió del passat, la identitat i els danys que van perpetrar i provocar i orientació i resposta a altres problemes com la feina, l'habitatge, les addiccions i l'orientació democràtica i ideològica.

Exit ha rehabilitat, assistit i ajudat 443 persones neonazis desertores i penedides a sortir d'aquest món de manera reeixida

Tot i els èxits obtinguts per l'associació, cal remarcar que, segons els rotatius *Der Tagesspiegel* i *Die Zeit*, des de 1990, 138 persones han mort a mans de neonazis al país germànic. El govern rebaixa la llista fins a 48 i la Fundació Amadeu Antonio n'estima 182. D'entre els tipus d'activitat armada, la violència d'extrema dreta és, de lluny, la que ha causat més víctimes a Alemanya. Malgrat les conseqüències de precarietat social generades arran del desmantellament de l'Alemanya de l'Est i els èxits electorals i judicials de l'NPD, els successius governs a Berlín han viscut obsessionats amb els grups islamistes i han oblidat que la reacció xenòfoba i islamòfoba que es va produir després de l'11-S està incubant de nou el neonazisme i l'extremisme populista i que, amb la tasca d'Exit, no n'hi ha prou per revertir aquesta conjuntura, tant a l'antic est com a l'oest del país.

+INFO

www.exit-deutschland.de

L'outing, una eina controvertida contra la ultradreta

Bertran Cazorla

Estudia Ciències Polítiques a Freiburg –una bucòlica ciutat de la Selva Negra alemanya– i viu al llogarret de March-Buchheim: la vida de Maria, de 21 anys, sembla tranquil·la. Però, aquests dies, es troba a l'ull de l'huracà. El sindicat d'estudiants de la seva universitat va publicar una declaració on rebutja la presència de neonazis al campus, referma la seva adhesió a la democràcia i la tolerància i demana al rectorat que s'ocupi de lluitar contra la ultradreta a les aules. Ho ha fet després que, el semestre passat, el grup Antifa Autònom de Freiburg, un dels més actius a l'RFA, revelés a Indymedia que Maria milita al partit neonazi alemany NPD i ha escrit centenars de comentaris racistes a fòrums d'Internet.

La jove estudiant va ser l'objectiu d'una de les moltes accions d'outing, que, des de fa alguns anys, organitzen activistes antifeixistes en un país on no és estrany veure, a les parets dels casals autònoms, cartells que denuncien militants neonazis mostrant els seus retrats, noms i cognoms. És una manera de lluitar contra la ultradreta que es mostra contrària a la rehabilitació i la reinserció de les ultres que busquen entitats com Exit. Inspirades en el moviment LGTB, que ha usat els outings per revelar l'homosexualitat d'alguns famosos, els outings antifeixistes alemanys revelen la ideologia ultradretana d'algunes ciutadanes anònimes. Però, al contrari que el moviment gai, les antifeixistes no bus-

quen l'acceptació de les persones afectades, sinó la seva exclusió de la societat. Per aconseguir-ho, difonen les seves dades personals i les seves activitats ultres repartint pamflets al seu veïnat, prop del seu lloc de treball o penjant-les a Internet.

La llista de Nazi-Leaks

La xarxa és l'àmbit on es va produir un dels outings més sonats, a principis d'any. Un grup vinculat a Anonymous anomenat Nazi-Leaks va publicar milers de dades personals i correus obtinguts *hackejant* webs d'empreses de venda *on-line* de material ultra o d'organitzacions com l'NPD. Entre les pàgines *hackejades*, hi havia la de l'Arenal de Sevilla. Nazi-Leaks va difondre una llista de correus i telèfons de 1.425 clients d'aquesta botiga andalusa que distribueix tota mena de material franquista i falangista a través d'Internet. Hi figuraven Enrique Garza Grau, assessor jurídic de la patronal taurina Anoet; Vicente Tamarit, president de la secció de la International Police Association a les Illes Balears, o Javier María Pérez-Roldán y Suanzes, que va exercir d'advocat d'haiteo-ir.org quan l'entitat va denunciar la CNT per criticar una visita de Benet XVI a Madrid. L'acció de Nazi-leaks va permetre demostrar que Blood&Honor, prohibida a Estats com l'Alemanya o l'Espanyol, hi manté certa activitat.

Però, com passava amb els outings LGTB, els grups antifeixistes tampoc estan lliures de crítiques perquè vulneren del dret a la intimitat de les a-

fectades. L'organisme federal alemany que espia tant la ultradreta com l'extrema esquerra, el Verfassungsschutz, assegura, a la seva memòria de 2011, que els outings van causar, com a mínim, tres episodis de violència entre neonazis i antifeixistes l'any passat. Les crítiques no només provenen de l'aparell repressiu de l'Estat; un article publicat al diari alternatiu *Tageszeitung* considerava, el gener passat, que accions com la de Nazi-Leaks no aconseguien massa avenços en la lluita contra la ultradreta. Al contrari, la gent damnificada es podia radicalitzar encara més, cosa que faria impossible la seva rehabilitació.

L'assemblea d'estudiants de la facultat de Ciències Polítiques de Freiburg, en canvi, ha saludat l'outing de Maria i ha demanat a la fiscalia que investigui si la noia va incitar a l'odi amb els seus comentaris a Internet. Però també ha apostat per una altra via per rebutjar la presència de neonazis a la universitat: la setmana passada, va convidar l'estudiantat que es vol posicionar contra la ultradreta a fer-se una retrat. Ara, penjarà les fotos, amb el nom de les voluntàries, en forma de cartell pel campus, en el marc d'una acció que ha anomenat *Contra-Outing* (*Gegen-Outing*).

+INFO

Enllaç a les dades revelades per Nazi-Leaks:
<http://ge.tt/9wppwAPF?c>

Indymedia va difondre fotos com aquesta, on es veu Maria participant en una manifestació neonazi el Primer de Maig de 2010 a Schweinfurt

ACHTUNG: Neonazis im Kiez!

Hinsehen, Eingreifen, Angreifen
Nur gemeinsam sind wir stark!

Cartell de l'Antifa Freidrichshain assenyalant presumptes militants ultradretans d'aquest barri berlinès

La mirada del condemnat

FOTOGRAFIA: Miquel Ramos

Els rostres de la incertesa, de la por i la innocència, que miren fixament al front sense saber que es convertiran, sense voler-ho, en una imatge inesborrable, una marca de foc que resultarà ser una advertència per tota la vida. Aquesta imatge impressiona, en un racó del Museu Nacional d'Història de Berlín, entre cartells de l'Alemanya nazi que glorifiquen les gestes dels combatents de Hitler. Impressiona perquè t'imagines les seues històries i voldries pensar que l'ésser humà no pot haver fer tot això. Així fou, però, com els condemnats de la història, els pobres, els dèbils, els diferents i els inconformistes van desfilars sempre pel patíbul, alguns sense saber-ho, per haver nascut proscrits i marcats per tota la vida, i altres per voler destruir la maquinària assassina. La història que s'oblida podria repetir-se i, a Alemanya, malgrat tot, la memòria és ben viva. Fins i tot a les portes dels

edificis, on trobes llambordes substituïdes per plaques que recorden que allà hi vivia algú que va acabar als camps de concentració. En aquest museu, envejable pedaç d'història que ja podria tenir la seua versió a casa nostra per recordar el genocidi franquista, també hi trobes un vell uniforme de les Brigades Internacionals acompanyat de quatre fotos dels combatents antifeixistes que acudiren a la guerra contra Franco. Llavors, respire profundament i et dius a tu mateix que sempre hi hagué esperança, fins i tot durant els pitjors moments, fins i tot pels condemnats de la fotografia d'Auschwitz. Aquesta llavor de coratge, aquella mirada trista dels últims moments que conserva encara un xicotet llum de vida, és allò que ens ha d'armar de raons per barrar el pas, sempre, a l'odi i la barbàrie nazi-feixista.

Miquel Ramos

observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

Manu Luna i Neus Fernández expliquen el projecte periodístic de Sa Tevavisió

En moments de crisi i èpoques socialment complicades, s'accentua la necessitat d'informació per entendre què està passant i per què. Alhora, les pressions polítiques i econòmiques sobre aquesta informació augmenten i, a més, el mal estat de l'economia fa que es tanquin canals de televisió i es redueixin a la meitat plantilles de diversos diaris.

En aquest context, neix Sa Tevavisió, "una televisió social i participativa, on qualsevol persona pot fer televisió, un projecte per donar veu a qui no en té", explica Manu Luna. Una televisió pensada des de baix, que s'escapa de les pressions polítiques i econòmiques i ofereix "una televisió transparent amb informació veraç i contrastada". A aquesta descripció de Luna, Neus Fernández hi afegeix: "Allò que més nos

identifica és que nos hem carregat a sa figura de l'editor. Ningú diu se parla d'això i d'això no, tot se tria de manera democràtica".

L'equip de Sa Teva és un grup de persones vinculades a Barri TV, que es dedica a la televisió social i participativa des de fa cinc anys. Ara, Barri TV fa un pas més i proposa a la ciutadania una televisió

lliure i comunitària. Diversos arguments els donen la raó quan diuen que ara és el moment de Sa Teva. "El periodisme és un dels sectors més afectats a les Illes; molta gent ja utilitza mitjans tecnològics bàsics de muntatge i càmera; i a més, Internet es perfila com el principal mitjà de comunicació pels menors de 25 anys".

Tot i així, fer realitat el projecte no és fàcil. "Un problema important és el finançament. Quan tries no rebre diners de partits polítics, sindicats, grans empreses ni administracions públiques... t'adones que les persones més ètiques i conscienciades han estat, en bona part, les més afectades per la crisi". Tot i això, Neus Fernández

assegura que ni aquest ni cap altre problema no atura el projecte. Per això les sòcies i els socis són claus per Sa Teva: "Aporten finançament (amb una quota de vint euros l'any), elaboren notícies i decideixen què volen veure".

L'1 de gener, Sa Tevavisió començarà a emetre per Internet, però, alhora, reclama un canal de TDT. "Quan va entrar el PP, es va carregar la televisió de Mallorca, que, d'alguna manera, era la televisió més lliure d'aquí. Nosaltres, com a projecte de la ciutadania i per a la ciutadania, reclamem aquest canal, que hem pagat nosaltres. Encara queden tres anys de concessió pagada i el més lògic és que se'l quedi la ciutadania i que puguem fer una televisió lliure, tal com demana la gent". MARTA PA-LAU ALBÀ

TELEVISIÓ

Periodistes d'Informe Semanal' reben coaccions per part la direcció de TVE

Diversos periodistes del programa de documentals *Informe Semanal* de Televisió Espanyola (TVE) han denunciat haver rebut "intromissions i coaccions" a l'hora de desenvolupar la seva feina per part de l'actual equip directiu dels serveis infor-

matius de TVE. Aquesta denúncia s'ha fet mitjançant el Consell d'Informatius de TVE, l'òrgan a través del qual la plantilla de la cadena pot expressar les seves queixes i que actua com a representant de les periodistes de la televisió pública. El Consell d'In-

formatius ha declarat que l'actual equip directiu de serveis informatius ha dut a terme aquestes pràctiques d'"intromissions i coaccions" especialment a partir de l'arribada de Julio Somoano, cap d'informatius de TVE nomenat pel govern del Partit Popular.

Alguns treballadors d'*Informe Semanal* han dit que han estat "advertits i expulsats de l'espai informatiu" després d'haver demanat que es retirés la seva firma d'alguns dels reportatges emesos per la cadena. Les professionals de TVE han considerat que algu-

nes d'aquestes pràctiques vulneraven el codi deontològic del mitjà de comunicació públic i han formalitzat la seva queixa. Prop de 260 periodistes han firmat en suport a les professionals d'*Informe Semanal*. JAVIER BORRÀS ARUMÍ

FREQUÈNCIES LLIBRES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Cènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zienzia i Zpiritu.

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.
Lacitativisible
www.lacitativisible.org
Rrcco 35 baixos - 08014 BCN - 93 298 99 47

QUIÉN ESTÁ DETRÁS DE DIAGONAL?
MILES DE SUScriptor@s!
SUSCRÍBETE

disco 100

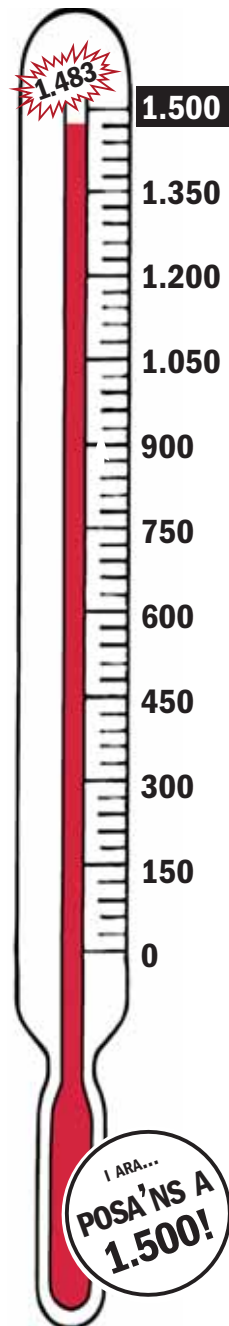
Cooperatives de Treball de Catalunya
Som a Sants, al servei de les cooperatives
c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 62
www.cooperativest treball.coop

pobleviu.cat
El portal dels moviments socials del Camp
www.pobleviu.cat

, espai directa

. SUBSCRIPTÒMETRE

Si et subscrius* a la Directa, per només 5 euros* més, tindràs el llibre #RT15M

*NOMÉS SUBSCRIPCIONS ANUALS *MÉS DESPESSES D'ENVIAMENT SI N'HI HA

CONTRA LA **LLEI DEL SILENCI**

POSEM LA DIRECTA ✱

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

www.setmanaridirecta.info

. PUNTS DE VENDA

BARCELONA. GRÀCIA: Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Estanc · Roselló amb Castillejos | Quiosc República Argentina · República Argentina 233. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **GUINARDÓ:** Llibreria Rocaguinarda · Xiprer 13. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274. **CIUTAT VELLA:** Taller de Músics · Requesens, 35 | Espai Icària · Arc de Sant Cristòfol, 11-23 | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Logofobia · UB Raval, dimarts de 10h a 18h | Quiosc Colom · Rambles | Etnomusic · Bonaccuccs 6 | Quiosc Tallers · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Quiosc Cotxeres · Sants, 79 | Quiosc Francisco · Vilardell | Coop57 · Premià, 15 | Koiton club · Rossend Arús, 9. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CGT Cornellà · Ctra. d'Esplugues, 46. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GAVÀ:** Art Voltaic · Sant Joan, 1. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya | Logofobia · UdG, dijous de 10h a 18h. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUALADA:** Llibreria Cal Rabell · Santa Caterina, 17 | Llibreria Llegim · Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Can Ramon · Baixada de la Trinitat 5 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **PALMA DE MALLORCA:** Llibreria Mallorca · Església de Santa Eulàlia 11. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Llibreria Drac · Ferran Puig 38. **RIPOLL:** Gràfic Paper · Progrés 27 | Gràfic Paper · Mossèn Cinto Verdaguier, 14. **RIPOLLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Arameteix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distrivinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Bar Sense Noms · Plaça de les Preses, 3 | Papereria Oxford · Ronda Sant Ramon, 113. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Ateneu Santfeliuenc · Vidal i Ribas, 23 | Teteria Índia · Jacint Verdaguier, 9. **SANT JOAN DESPI:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. | La Kreperia · Galícia, 8. **SANT PERE DE RIBES:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SITGES:** Quiosc Can Jorner · Major, 8. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Llibreria Bufavents · Major, 23 | Fem Cadena · Av. Barcelona, 81. **TERRASSA:** Terrassa Respon · Societat, 6 | Llibreria Synusia (Ateneu Candela) · Sant Gaietà, 73. **VALENCIA:** Cafè Tendur · Historiadora Sílvia Romeu, 16 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

Butlleta de subscripció

DIRECTA

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Riego 37 baixos esquerra, 08014, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça <subscripcions@setmanaridirecta.info> o entrar a la nostra web <www.setmanaridirecta.info>. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

ORIENT MITJÀ · EL PRESIDENT UTILITZA L'ÈXIT EN L'ASSOLIMENT D'UNA TREVA A GAZA PER INTENTAR BLINDAR EL SEU PODER AL PAÍS

Egipte s'alça contra el nou faraó Mursi

Marc Almodóvar
El Caire (Egipte)

Els carrers d'Egipte han tornat a esclatar per enèsima vegada. Aquest cop, contra el president Mursi, a qui ja acusen d'intentar erigir-se en el nou faraó del país. Diverses seus del partit dels Germans Musulmans van ser saquejades i cremades per grups revolucionaris a gairebé mitja dotzena de ciutats del país, entre elles, Alexandria. Arreu d'Egipte, es van registrar enfrontaments entre gent partidària i detractora del president, que van deixar 227 persones ferides només el divendres, segons xifres del Ministeri de Salut.

El motiu de descontent és el darrer paquet de mesures impulsat pel president en forma d'anunci constitucional el 22 de novembre, que plantegen un pols de força amb el poder judicial. Segons l'anunci, s'impedeix el monitoratge judicial de les decisions del president i es blindava el consell de la Shura (el senat) i, probablement el més rellevant, la comissió encarregada de la redacció constitucional. El president va destituir el fiscal general -a qui acusava de liderar la judicatura corrupta de l'antic règim- i va plantejar la repetició dels judicis a les figures del mubarakisme.

Les forces seculares consideren les mesures aprovades per Mursi com un intent de reinstaurar una nova dictadura

Un anunci polític sorprenent i carregat de conseqüències. Si els Germans Musulmans reclamaven estabilitat i unitat política, les seves decisions han conduït a una situació del tot contrària. El sistema judicial es troba al límit del col·lapse. Els jutjats de diverses províncies van tancar les seves portes i el club de jutges va cridar a una vaga indefinida fins a la revo-

El president d'Egipte, Mohammad Mursi, es dirigeix als seus seguidors davant del palau presidencial del Caire el 23 de novembre

cació de les decisions del president, definides com "un atac sense precedents a la independència judicial". Diverses forces polítiques van fer front comú per enfrontar-se a la decisió, mentre la plaça Tahrir tornava a ser un clam que reclamava la dimissió del president. Mentre les forces islamistes donaven suport al president i qualificaven les mesures de "victòria revolucionària", les forces seculares les titllaven d'atac a la separació de poders i les consideraven un intent de reinstaurar una nova dictadura.

Mursi ja havia intentat confrontar-se a la judicatura el mes d'octubre intentant forçar la dimissió del fiscal general Abd al-Moged Mahmoud. Ho va fer després que els principals responsables de la famosa batalla dels camells (l'atac de matons contra manifestants de la plaça Tahrir del febrer de 2011) fossin absolts. Però, llavors,

el president es va veure obligat a fer marxa enrere davant la pressió de la judicatura i va ajornar els seus plans d'atacar l'estament judicial.

I ara ha arribat el moment. O això devia pensar el president islamista immediatament després de la treva a Gaza, que va exaltar internacionalment la seva imatge gràcies al seu paper com a mediador. El mandatari egipci va assolir un paper destacat en les negociacions, ja que va utilitzar la seva influència sobre Hamàs i va arrencar una aturada temporal de les hostilitats. Uns resultats no gaire diferents als assolits anteriorment pel règim de Mubarak i que no posen en dubte la legitimitat israeliana dels atacs a la franja ni plantejaven una solució del conflicte a llarg termini. Però l'acord va ser àmpliament lloat per Tel Aviv, Washington i Hamàs, branca pa-

lestina germana del moviment islamista egipci. Les lloances van donar ales a Mursi en la seva lluita pel control d'Egipte i, quan no havien passat ni 24 hores de l'anunci oficial d'alto el foc i els mitjans internacionals encara ensabonaven el mandatari islamista, Yasser Ali, portaveu de presidència, va anunciar els polèmics dictats que van encendre els carrers d'Egipte.

Però Mursi peca d'arrogància. En lloc de buscar aliances amb les forces revolucionàries seculares en la seva lluita contra la judicatura de l'Antic Règim, decideix confrontar-les plantejant el blindatge de la comissió redactora de la constitució. La redacció de la carta magna és el punt clau de la lluita entre forces seculares i islamistes dels darrers mesos. Prop d'un terç de les persones que formen part de la comissió han dimitit perquè consideren que és partidista i està es-

tancada i controlada despòticament pels islamistes. Davant el risc que els jutjats obliguessin la seva dissolució, Mursi ha decidit blindar-la i donar-li dos mesos més de marge perquè acabi el redactat.

"Posar un grapat de demandes revolucionàries entre un paquet de mesures autocràtiques és un revés a la revolució", afirmava l'excandidat a les presidencials i antic membre dels Germans Musulmans Abd el Meneim Abut el Fotouh. Però fins i tot hi ha qui dubta que aquestes propostes revolucionàries es duguin a terme. Familiars de les màrtirs van afirmar que el nou fiscal general, Talaat Ibrahim, els havia negat la intenció de reobrir els casos per la mort de manifestants durant l'alçament popular. Mentrestant, ja ha amenaçat d'obrir investigacions a algunes figures de l'oposició i als mitjans que inciten a l'enderrocament del govern.

, roda el món

FRANÇA • JOVES PAGESOS REOCUPEN ELS CAMPS DE NANTES DESALLOTJATS PER 1.200 POLICIES EL MES D'OCTUBRE

Resistència i solidaritat contra l'aeroport de la Bretanya sud

Pablo Blino
Nantes

Des de fa 40 anys, la classe política i l'empresariat intenten tirar endavant la construcció d'un segon aeroport a Nantes, la Bretanya, una infraestructura que la població considera innecessària. El 17 de novembre, el col·lectiu de resistència ZAD (Zone A Défendre, zona de defensa en francès) va celebrar una manifestació per reocupar els camps que, un mes abans, 1.200 policies havien desallotjat. El 2011, arran d'una crida popular i a través de la xarxa europea de pagesia en lluita Reclaim The Fields, 800 persones van ocupar 1.800 hectàrees del terreny on s'hauria de construir l'aeroport per cultivar-les. Des d'aleshores, el col·lectiu de joves pagesos i pageses sense terra produeix verdures ecològiques per al veïnat de la zona. Un forn de pa autoconstruït enmig d'uns esbarzers, una biblioteca en un autobús o el quarter general La vaca que riu, situat en una granja d'un pagès veí, serveixen d'espais comuns i de punt de trobada entre els diferents mons que conviuen dins el territori amenaçat.

El projecte del segon aeroport de Nantes és el somni del socialista Jean-Marc Ayrault, que va ser l'alcalde de la ciutat abans de prendre el càrrec de primer ministre pel president François Hollande aquest any. En plena crisi econòmica i ecològica, la necessitat del projecte ha estat molt qüestionada per la població afectada i per diverses especialistes, sobretot perquè l'aeroport actual de Nantes es troba lluny del ple funcionament i la regió compta amb catorze aeroports més.

El 2009, al Camp Action Climat, un campament ecologista autogestionat, centenars de persones es van reunir durant una setmana per debatre i construir alternatives i accions directes contra la construcció de l'aeroport i el model de societat que comporta. Al final de la trobada, els col·lectius locals van fer una crida a les participants a instal·lar-se a viure a la zona afectada per evitar físicament les obres. Desenes de persones van respondre i van ocupar les cases, prèviament expropiades i desallotjades per l'Estat. Els grups d'ecologistes també van construir cabanes als arbres i a terra per reocupar la zona, anomenada ZAD oficialment (Zone d'Aménagement Différé, Zona de condicionament diferit) i, des d'aleshores, convertida en Zona de defensa per la gent mo-

El president François Hollande promou personalment el projecte de l'empresa Vinci

bilitzada. Malgrat les diferències entre els grups ecologistes, la resistència ha fet que aprenguessin a conèixer-se, a entendre's i a fer front comú durant anys. La lluita contra l'aeroport arrenca als anys 70, quan una plataforma d'associacions, col·lectius i veïnat contra la infraestructura va aconseguir aturar el projecte mitjançant campanyes llargues i massives. Els darrers anys, però, París ha tornat a treure els plànols del calaix i, avui dia, el president francès François Hollande és qui promou personalment el projecte.

STÉPHANE BURLOT

La manifestació contra l'aeroport de la Bretanya sud del 17 de novembre va acabar amb la reocupació dels terrenys afectats

La llavor plantada per la resistència de la ZAD, però, ha anat més enllà de la protesta i s'ha convertit en un gran espai de construcció d'alternatives i d'experimentació social autònoma.

El projecte de l'aeroport està en mans de l'empresa Vinci, la primera transnacional del món en grans infraestructures, que també és responsable de la construcció -molt criticada- de la línia d'alta tensió i l'autopista de Kimhki, a Rússia. Allà, Vinci té un procés judicial obert contra habitants de la zona, a qui acusa d'ocupants "il·legals" pel fet d'ofrir resistència. Aquest estiu, a la plataforma unitària que organitza el Fòrum Social Europeu de grans projectes inútils, activistes de Kimhki es van reunir amb ecologistes de la ZAD i activistes conta el TAV i l'Eurove-

gas, entre d'altres, per compartir experiències i debatre solucions.

El 16 d'octubre, un miler d'antidisturbis van assaltar la zona ocupada per desallotjar-la i destruir-ne les construccions. Des d'aleshores, però, les cabanes s'han anat reconstruint durant diverses jornades de reocupació. Les barricades, que tallaven petites carreteres i que van ser desmuntades per la policia, s'han tornat a aixecar en d'altres punts del camí. Setmanes després de la militarització de la zona, la resistència de la ZAD continua fora de control policial i més viva que mai. Les autoritats i la premsa local han intentat dividir el veïnat que dona suport al jovent pagès sense terra, però els vincles teixits durant la resistència han demostrat ser més forts. Davant l'assalt policial, el veïnat s'ha presentat

amb muntanyes de roba, menjar i medicaments pels grups de jovent concentrat a La vaca que riu. Arreu de França, es produeixen accions puntuals contra Vinci i el Partit Socialista. Les batalles històriques guanyades a la regió contra la construcció de centrals nuclears (Plogoff als anys 70, Le Pelerin als 80 i Le Carnet als 90) són una referència per la lluita actual.

El primer ministre, Jean-Marc Ayrault, principal promotor de l'obra, ha estat criticat pel seu propi govern. El seu partit aliat -Els Verds- i fins i tot una part de les seves bases socialistes locals s'han posicionat contra el projecte, que cada vegada es compara més amb la mítica lluita de Larzac dels anys 70 i 80, en què el president Mitterrand finalment va haver de cedir davant la pressió popular.

ARAGÓ · EL PRESSUPOST PER AL RECREIXEMENT DEL PANTÀ AUGMENTA DE 113,5 MILIONS D'EUROS A 352 EN DOS ANYS

La dignitat de la muntanya aragonesa planta cara a Yesa

Nacho Escartín Lasierra
Aragó

La concentració pacífica protagonitzada per 200 persones del veïnat d'Artieda i gent solidària el 10 d'octubre va acabar amb més de dotze ferides arran de l'actuació de la Guàrdia Civil. Des de llavors, vuit persones han estat cridades a declarar, acusades de desordres públics, atemptat contra l'autoritat i lesions greus.

Aquell dia, la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre (CHE) va convocar als propietaris i l'Ajuntament d'Artieda per fer un nou acte d'aixecament d'actes d'ocupació d'uns terrenys necessaris per a les obres de recreixement del pantà de Yesa. El jove del municipi explicava: "Si firmem les actes, perdrem terres de cultiu que emmagatzem-

CHARO SOTERAS

La manifestació contra el recreixement del pantà va acabar amb dotze ferides per les càrregues de la Guàrdia Civil a Artieda

que va comptar amb la presència de gent de molts pobles d'Aragó, el País Basc, els Països Catalans i l'Estat francès.

Malgrat el risc de trencament de la presa i els actuals problemes de finançament, les obres derivades del projecte segueixen el seu curs, sense escoltar les alternatives ofertes per la Fundació Nueva Cultura del Agua, que proposa "la construcció de petits embassaments laterals dins el propi sistema de regadiu de les Bardenas", el territori on arribarien les aigües del recreixement.

Luís Solana, president de l'associació Río Aragón, afegeix que "als darrers Pressupostos Generals de l'Estat, s'eleva el pressupost per les obres de 300 milions d'euros (any 2012) a 352,5. Si considerem que l'adjudicació es va produir per 113,5 milions (l'any 2011), constatem un increment de fins el 312%, fet que resulta escandalós davant les fortíssimes retallades que estan imposant en educació o sanitat pública".

"Si firmem les actes, perdrem terres de cultiu que emmagatzemen la història de les nostres famílies"

men la història de les famílies que, durant segles, han viscut aquí. S'acabaria, així, el passat d'un poble d'agricultors i ramaders que sempre ha intentat construir el seu futur de la manera més digna possible". Artieda és un poble de 100 habitants que compta amb una generació de joves que no deixen de repetir: "Volem viure aquí".

El pantà de Yesa es va projectar als anys vint del segle passat, sota la dictadura de Primo de Rivera.

L'embassament havia de portar aigua del riu Aragón (afluent de l'Ebre per la seva esquerra) al canal de les Bardenas. Les obres van començar el 1936 i es va inaugurar el 1959, en ple colonialisme franquista. La comarca de l'Alta Saragossa (Jacetània, Pirineu aragonès) va veure com s'inundaven 2.400 hectàrees de les seves millors terres i un balneari d'aigües termals d'origen romà. A més, es van abandonar serveis bàsics del poble de Tiermas -com l'escola o el metge- i els pobles de Tiermas, Rueta i Escó -que fins l'any 1950 comptaven amb prop de 1.450 persones- van quedar deshabitats. Ara, el recreixement torna a posar en risc la vida de la població i l'ecosistema del territori.

La Coordinadora d'Afectats per Grans Embassaments i Transvasa-

ments-COAGRET ha sol·licitat la dimissió del delegat del govern a Aragó, Gustavo Alcalde, així com del president de la CHE, Xabier de Pedro, perquè entén que "ells són els màxims responsables de la brutal i desproporcionada càrrega exercida pels antidiàsturbis".

"Aquesta era la quarta vegada en un mateix any que ens reuníem per rebre els de la CHE", explica Miguel, de l'Associació Río Aragón contra el recreixement de Yesa. "Fins ara, obstaculitzàvem la seva entrada de manera pacífica i, així, impediem la firma de les actes. La Guàrdia Civil prenia nota, se'n anava i la cosa no anava més enllà". Tanmateix, el 10 d'octubre, "els antidiàsturbis van carregar de manera brutal. Hi havia nenes i gent gran d'Artieda i amics de molts pobles solidaris".

Les reaccions no es van fer esperar i, en poques hores, es van fer públics desenes de comunicats de repulsa a la repressió per part de diverses organitzacions polítiques i ecologistes. Fins a 2.000 persones es van reunir a Artieda, el 10 de novembre, per participar en un acte de solidaritat amb el poble,

+INFO:

www.yesano.com
FACEBOOK: [Aturando Yesa](https://www.facebook.com/AturandoYesa)

Una crida a la solidaritat

El dissabte 15 de desembre, Saragossa acollirà una manifestació de solidaritat amb Artieda, la gent del Pirineu i d'altres territoris aragonesos afectats per pantans (com Biscarrués o Mularroya, entre d'altres). Els col·lectius que es vulguin adherir a la campanya, poden enviar un correu electrònic a coagret@coagret.com i a rio.aragon@yesano.com. A més, s'ha iniciat una campanya d'autoinculpacions en suport a les persones encausades, que ja ha recollit la signatura de centenars de persones.

LISABO+AMA SAY
WE ARE STANDARD
JABIER MUGURUZAZA · MIKEL URDANGARIN
DOCTOR DESEO
RUPER ORDORIKA
SOZIEDAD
ALKOHOLIKA

LAUROBA · 26 oct - 20h - Passatge del Born - Concert Prog - Rock - Gratuït
LISABO + AMA SAY · 27 oct - 20:30h - APOLO 1 - Concert Rock
Apertura: 20h - 12h anticipada - 15€ en taquilla Verida d'entrades: www.barrabarra.eu www.colletickets.com
ETXE · 31 oct - 20h - Euskal Etxea - Concert Prog - Rock - 3€ anticipada - 5€ en taquilla - www.barrabarra.eu
THE HOT WOM · 02 nov - 20h - Euskal Etxea - Concert Jazz - 3€ anticipada - 5€ en taquilla - www.barrabarra.eu
TRINIFOTEA · 03 nov - 18h - Concaviles Carrers de Gràcia
THE SPARTANS · 03 nov - 22h - Fontana - Concert Powerpop
KIBRAU · 09 nov - 20h - Euskal Etxea - Concert Folk - 3€ anticipada - 5€ en taquilla - www.barrabarra.eu
WE ARE STANDARD · 30 nov - 21h - 880h - Concert Electrònica / Indie / Rock - Apertura: 20:30h - 13 € www.barrabarra.eu
JABIER MUGURUZAZA · 10 nov - 20h - Biblioteca Teatre Sala/Hospital - Concert - Organitzat per Festival Aitzokas 19 - www.colletickets.com
RUPER ORDORIKA · 16 nov - 22h - CA7 - Concert Folk - Rock - Apertura: 21:30h - 10€ anticipada - 13€ en taquilla www.barrabarra.eu
NORTE APACHE · 17 nov - 20h - Euskal Etxea - Concert Hip Hop - 3€ anticipada - 5€ en taquilla - www.barrabarra.eu
MIKEL URDANGARIN · 22 nov - 20h - Euskal Etxea - Concert Cantautor - 3€ anticipada - 10€ en taquilla www.barrabarra.eu
DOCTOR DESEO · 23 nov - 21h - Ruzmatxaz 2 - Concert Rock - Apertura: 20:30h - 13€ anticipada - 18€ en taquilla www.barrabarra.eu
PEACHY JOKE · 24 nov - 20h - Euskal Etxea - Concert Rock - 3€ anticipada - 7€ en taquilla www.barrabarra.eu
SOZIEDAD ALKOHOLIKA · 30 nov - 21:30h - APOLO 1 - Hardcore / Metal / Punk - Apertura: 21h - 13€ anticipada - 18€ en taquilla Verida d'entrades: www.barrabarra.eu www.colletickets.com
QIMAKALA · 01 des - 20h - Euskal Etxea - (D) - Gratuït

DESCOMPTES SOCIS/DÒNCS
EUSKAL ETXEA I FRASC
CONSULTEU WWW.EUSKONIA.COM

euskal etxea
barcelona

Centre Cultural
(Arc de Sant Viçent 4/1)
Restaurant
(Plaça Montcada 1-3)
BORN - BARCELONA
www.euskal-etxea.cat
blog.euskal-etxea.cat
tel.933.102.200
www.euskal-etxea.cat

expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Soul i funk amb sabor mediterrani

Blackcelona presenta la Mostra de Música Negra de Bcn

La música negra a Barcelona està *on fire* o no existeix? El que va començar com una passió traduïda en format CD per difondre la qualitat de setze bandes de l'escena soul i funk de la ciutat, ara, s'ha convertit en la Mostra de Música Negra de Bcn, repartida, a partir del 30 de novembre, entre el Marula Cafè i el Jamboree. Parlem d'aquest nou cicle i d'unes quantes coses més amb Ferran Amado, de Blackcelona Promocions Musicals, activista cultural i musical, impulsor d'aquest nou concepte -àlies plataforma- anomenat Blackcelona. Bandes com The Excitements, Los Fulanos o The Black Beltones seran les encarregades, al llarg de sis concerts i fins al 16 de gener, de descarregar tot el soul i el funk mediterrani sobre els escenaris de dos dels locals barcelonins que, segons Amado, "són dels pocs que es preocupen per la música negra a Barna". I es farà en un format particular, afegeix: "Al Jamboree, es faran concerts en dues sessions, com als clubs de jazz antics: una a les vuit i una altra a les deu de la nit". Només The Excitements farà una sola sessió en aquest club històric i serà l'encarregada de tancar la Mostra, que també inclourà les actuacions d'Electric Gozarella, Tirantlofunk, Vermouth Time i d'altres i que, segons comenta Amado, "ben segur que anirà més enllà". Un dels darrers al·licients del cicle és que comptarà amb grups que tenen un potencial de vertigen i que comencen a sonar ara, com els JizzyFree, que compartiran escenari amb els ja més veterans The Slingshots, que ja fa temps que han demostrat que el seu *deep-funk* trepitja fort. Tot plegat, sota el gran paraigua de Blackcelona i, segons Amado, "amb moltes ganes de seguir".

La banda The Slingshots actuarà durant la Mostra de Música Negra de Bcn

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

Així doncs, la idea és continuar?

De fet, tot plegat continua. Ara, Blackcelona s'ha convertit en un programa de ràdio a Boca Ràdio. Fa dos dijous que hem començat, de nou a deu del vespre, i es repeteix els dissabtes a dos quarts de dues al 90.1 FM i a Internet. Alhora, a finals d'any, obrirà la web www.blackcelona.cat. La idea és intentar, de mica en mica, consolidar una plataforma de la música negra a Barcelona. A part, també estem encetant un documental. El projecte dura un any i encara no sabem què en sortirà. És una espècie d'investigació per veure si la música negra existeix o no a Barna. Volem parlar amb diferents agents: músics, promotors, sales... i crear

un debat. Vam començar a l'Hospitalet, al Centre Cultural de Collblanc, i la veritat és que està funcionant molt bé.

I en termes de concerts? Doncs, alguna sorpresa una mica més grossa que aviat desvetllem...

I ja que parlem de si la música negra existeix o no a Barcelona, com a mínim, darrerament, el sector promotor ha donat alguna mostra de bona salut, o no?

La veritat, el veig bastant dispersat. El dia del *Say it Loud*, durant la taula rodona que es va celebrar el 20 d'octubre dins el cicle, vaig veure que hi havia ganes de fer alguna cosa conjunta. Sí que hi ha un sector de gent que es mou i fa històries, però cadascú fa les seves. En aquest sentit, crec que, en una ciutat com Barcelona, aquesta gent s'hauria de reunir i fer quelcom conjunt per la música negra.

Prop de Barcelona, hi ha ciutats i pobles que ja fan històries d'aquest tipus...

Bé, de fet, és una mica esperpèntic que, en d'altres pobles amb menys tradició, menys poder de convocatòria i menys grups, ens passin la mà per la cara i muntin festivals que aquí no tenim. Amb un grup de gent, ens reunirem aviat per veure si fem alguna cosa... vaja, els quatre gats que ens preocupem pel sector. I si no és aquest any, doncs, serà el que ve.

Bé, si no tenim música negra a Barcelona, sempre ens quedarà el soul i el funk mediterrani. Com ho tenim això?

Bé, bé, això bé. Sortosament, aquí tenim una cosa que no tenen altres llocs de l'Estat espanyol, que és el Mediterrani. Aquí, els músics tenen un altre tipus de sentiment... vaja, que senten o perceben la música d'una altra

manera. La proximitat d'aquest mar ens dóna un altre tipus de música, per exemple, la rumba, les músiques llatines... Es nota constantment, en bandes com Electric Gozarella o Los Fulanos i en moltes d'altres que estan sorgint.

Mostra de Música Negra de Bcn

Del 30 de novembre al 28 de desembre al Marula Cafè (carrer Escudellers, 49)

De l'11 al 16 de gener al Jamboree (plaça Reial, 17)

+INFO:

www.facebook.com/blackcelona

CINEMA

Pedagogia de l'avarícia

Costa-Gavras torna a la gran pantalla amb 'El capital', un retrat de les entranyes i les perversitats del món financer

Després d'"Edèn al Oeste" (2009), el realitzador d'origen grec Constantinos Gavras es torna a posar darrere de la càmera per adaptar una novel·la de l'escriptor Stéphane Osmont sobre el poder d'atracció dels diners. La cinta s'erigeix en una denúncia de la lògica d'acumulació i de les perversitats del món financer, si bé cau en un to excessivament didàctic. Torna Costa-Gavras, però ho fa en la seva versió més fluïxa.

Pau Casanellas
expressions@setmanaridirecta.info

Arran del crac financer de 2008 i la consegüent crisi econòmica, una part de la indústria cinematogràfica ha centrat la seva mirada en el món de les finances, terreny que ha resultat especialment prolífic. Pel·lícules com *Up in the Air* (Jason Reitman, 2009), *Capitalismo: una historia de amor* (Michael Moore, 2009), *Wall Street 2: El dinero nunca duerme* (Oliver Stone, 2010), *The Company Men* (John Wells, 2010), *Margin Call* (J.C. Chandor, 2011), la televisiva *Too Big to Fail* (Curtis Hanson, 2011) o el documental *Inside Job* (Charles Ferguson, 2010) -segurament la millor de totes elles- són alguns dels títols amb aquesta temàtica que s'han estrenat els darrers anys.

Si bé quantitativament, doncs, han estat diverses les aproximacions a la banca i les finances des de la indústria del cinema, el balanç qualitatiu d'aquestes aportacions dista de ser satisfactori. I és que, en la majoria dels casos, s'ha tendit a posar l'accent explicatiu del crac de 2008 en els excessos comesos per la gran banca d'inversió, un enfocament

que obvia tant la responsabilitat de la desregulació impulsada prèviament des del món polític -autèntic *pecat original* de la generació de la bombolla financera- com la dimensió de la crisi més enllà del camp estrictament econòmic.

El film intenta penetrar en el cervell d'un banquer que acaba vivint només per enriquir-se

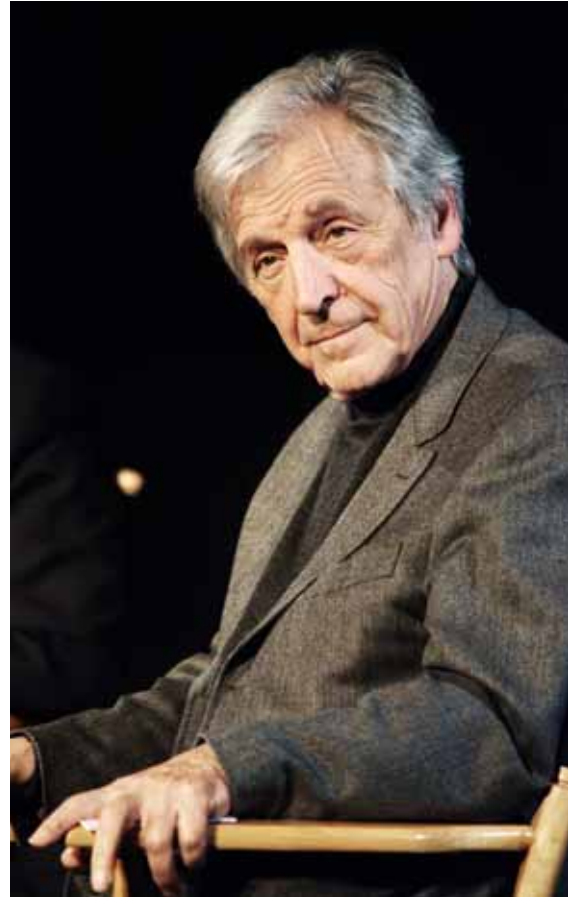
Per bé que *El capital*, la nova pel·lícula del director francès d'origen grec Costa-Gavras -que s'estrena a les sales espanyoles el 30 de novembre-, no s'inscriu pròpiament en la filmografia sobre la conjuntura econòmica de crisi, sí que aborda de ple un dels epicentres dels terratrèmols econòmics recents: la gran banca. I ho fa des d'un punt de vista que, fins ara, ha estat obviat.

Els diners com a finalitat

Basada en la novel·la homònima del francès Stéphane Osmont (publicada el 2004), *El capital* radiografia les entranyes d'un gran banc de matriu francesa des de la perspectiva del seu president, nomenat accidentalment, i ressegueix els intents d'aquest últim per aferrar-se al càrrec. El film intenta penetrar, així, en el cervell d'un gran banquer sobrevingut, que té la necessitat de fer-se respectar i que troba en els diners el mitjà per aconseguir-ho. Al llarg del metratge, però, la riquesa personal acaba esdevenint l'únic fi del protagonista, de manera que el personatge es converteix, segons les paraules del mateix Osmont, en un "monstre modern".

Més enllà de la narració en primera persona de la intimitat i les emocions més inconfessables del protagonista, la pel·lícula també constitueix una denúncia de la lògica de l'acumulació i del màxim benefici: per perpetuar-se, per continuar creixent i guanyar posicions, el banc optarà per l'acomiadament massiu de treballadors. Si bé Costa-Gavras plasma aquests fenòmens defugint l'efectisme i l'edulcoració de la majoria de les grans produccions cinematogràfiques, cau en un to excessivament didàctic i moralista que resta interès al llargmetratge.

És per això que *El capital* queda lluny, no únicament de les grans cintes dels anys 70 i 80 del director -especialment *Z* (1969) i *Estado de sitio* (1973), però també *Sección Especial* (1975) i les posteriors

Costa-Gavras radiografia les entranyes d'un gran banc de matriu francesa

Missing (1981), *El sendero de la traición* (1987) i *La caja de música* (1989)-, sinó també d'altres més recents, com la sòlida *Amen* (2001) o la divertida *Arcadia* (2009).

El capital

(2012)

Director: Costa-Gavras
Guionistes: Costa-Gavras, Jean-Claude Grumberg i Karim Boukercha
Durada: 114 minuts

Jaume Serra Fontelles

El duende del maquis

Jesús Martínez Maluenda

No va protagonitzar cap acció, però va fer possibles moltes. Un dels millors guies de muntanya, company de Facérias, Sabaté, Massana i Caracremada

ISBN 978-84-92559-42-8 | 160 pàgs. | 13 €

editorial • distribuïdora • llibreria web

www.viruseditorial.net # www.viruslibreria.net

editorial
virus

expressions

ARTS ESCÈNIQUES

Una situació excepcional

El Poliorama vibra amb la pròrroga de 'Pàtria', una fabulació sorprenent de Jordi Casanovas sobre la independència de Catalunya, on destaca un portentós Francesc Orella

Marc Farràs
expressions@setmanaridirecta.info

Es diu Miquel Raventós, voreja la cinquantena i és el presentador d'un dels programes d'entrevistes de més audiència. Una nit, en plena emissió, esclata. Fart de les coaccions, les mitges tintes i la covardia de la classe política, ho engega tot a rodar i decideix presentar-se a les eleccions a la presidència de Catalunya. I ho fa amb un missatge inequívoc: assolir la majoria i declarar la independència de manera unilateral.

Així comença *Pàtria*, la nova obra de Jordi Casanovas, una peça que irromp a la cartellera com un meteorit. L'autor vilafraquí ha dissenyat hàbilment un text-trencaclosques, farcit de personatges i amb un ritme diabòlic, en què les escenes s'encavalquen frenèticament i el decorat canvia cada dos per tres. Sens dubte, *Pàtria* captiva per les irresistibles connexions amb l'agenda política actual. El públic viu l'obra aferrat a la cadira, esperant la catarsi final amb un silenci ben afilat.

L'aparició de Raventós (extraordinari Francesc Orella) al debat electoral dinamita els esquemes tradicionals dels partits, incapaçs de fer front a un candidat singular, gens poruc. (Per entendre'ns, més que un Mas o un Obama, a Raventós el podrien emular Terribàs o Calçada. Fins i tot Guardiola.) La seva honestat, combinada amb la mediocritat de l'establishment oficial, genera un cataclisme descomunal. Esperonat per una assessora ianqui de primera (Rosa Vila), Raventós es guanya ràpidament el cor de la gent. La seva targeta de presentació és infal·libre:

L'equip artístic de 'Pàtria', encapçalat per Jordi Casanovas, dramaturg i director de l'espectacle

periodista irreprotxable, oratòria ciceroiana, presència imponent i carisma seductor. Per moments, sembla l'heroi que el poble estava esperant, un autèntic messies.

Però no tot són flors i violes. Resulta que Raventós té família. Concretament, una dona superada per les circumstàncies (Luisa Castell) i un fill amb síndrome d'Asperger que es dedica a pintar el mateix quadre una vegada i una altra (magnífic Marcel Borràs). L'ascens fulgurant de Raventós es veu ràpidament enterbolit per la maquinària ferotge de l'*statu quo* (liderat per un camaleònic Àlex Casanovas) i la seva integritat és posada a prova per un reguitzell de difamacions contra la seva honorabilitat. A Raventós, cal enfonsar-lo peti qui peti. Els sona, tot plegat?

En clau històrica, l'autor obvia les circumstàncies socials del moment, cedint el protagonisme exclusiu al debat sobiranista. La crispació i el malestar social s'intueixen, es palpen, però no es manifesten. S'entén que Raventós concep la independència com a eina per transformar el país, però la visceralitat amb què actua i la radicalitat del discurs aclaparen l'atenció. La bandera cobreix la gent, gairebé l'ofega. I això empobreix l'ambició de l'obra, li resta credibilitat i erosiona la màgia dels personatges. La pàtria saturna s'ho menja tot. Frivolitat? Descuit? Xovinisme? Més aviat decisió dramaturgic. Qüestionable, però legítima. *Pàtria* és una funció de crispetes i, tanmateix, el romanticisme de Casanovas, des del títol

fins al desenllaç al Pic de les Agudes, pot ser llegit en clau superficial, però també en clau irònica, crítica.

Els punts d'interès de *Pàtria* són diversos i rics en matisos. I cadascú és lliure d'establir els paral·lelismes que vulgui amb la realitat. Ningú no pot obviar les correspondències que Casanovas ha teixit entre determinats personatges i partits de l'obra amb els seus homòlegs reals. En aquest sentit, *Pàtria* és oportuníssima: el present del país és tan imprevisible que cap giravolt històric no és descartable. Casanovas sap que el carrer, encès, cerca dues coses: caps de turc i renovació de cares. Una sacsejada total.

En aquest sentit, els millors moments de *Pàtria* són aquells en

què assistim a la construcció política del líder i als seus primers passos, en un fràgil equilibri entre l'esfera pública i la privada. Però, a mesura que Raventós guanya popularitat i s'encimbera, una ombra de sospita comença a expandir-se. El preu de la llibertat és altíssim. Malauradament, al llarg del segon acte, l'obra va perdent gas. A *Pàtria*, li passa el mateix que al protagonista: acaba esgotada de la seva pròpia envergadura. Tal vegada Casanovas ha pecat de megalomania o de voler dir massa coses.

Irregularitats i extravagàncies a part, l'obra convenc, entreté i fins i tot obliga a revisar certs postulats. A jutjar per l'entrega del repartiment i per la resposta del públic, *Pàtria* és tot un esdeveniment. El que, fins fa quatre dies, hagués semblat una pel·lícula de ciència ficció escudellada, avui, és un exercici necessari de reflexió col·lectiva. Aquí, el teatre esdevé un mirall tant per calibrar les aspiracions del país com per preveure escenaris futurs. I això és mèrit de Jordi Casanovas i, encara més, si tenim en compte que va escriure el text fa cinc anys, amb un increïble esperit premonitori. Vistos els resultats del 25 de novembre, potser que li preguntem com ens ho hem de fer, per tirar endavant la pàtria... la de debò.

Pàtria

Escrita i dirigida per Jordi Casanovas
Teatre Poliorama
www.teatrepoliorama.com
Fins al 16 de desembre

LIBRES

Pensar el que s'escriu per fer-nos repensar

Roger Palà publica el seu primer llibre, un recull d'articles sobre l'esquerra, l'independentisme i la música al nostre país

Manel Ros
expressions@setmanaridirecta

Un sobre, instruccions d'ús i una caixa de llumins. Així es presentava en societat el primer llibre del periodista Roger Palà, *Mots incendiaris* (Lo Diable Gros, 2012). Una presentació impecable i molt ben pensada, com la mateixa obra i el seu contingut.

El llibre, primer de la col·lecció El Martell de la nova editorial Lo Diable Gros, és un recull de 50 articles escrits a diversos mitjans de comunicació digitals i en paper entre els anys 2007 i 2011 i dividits cronològicament en cinc parts. Això vol dir que el llibre no té cap interès perquè els articles ja han estat publicats? Tot el contrari. La cura en la tria dels articles, la manera com estan arranats i l'estil acurat, metòdic i solvent de l'autor no només fan que la lectura sigui obligada, sinó que es converteixi en un plaer, començant per l'exquisit pròleg del cantautor Feliu Ventura.

Obligada, per què? Doncs obligada perquè els articles punyents de Palà ens permeten fer un recorregut -petit, però complet- per la història política, periodística i musical del nostre país. Un trajecte que, a les persones que hem estat actives políticament durant aquests anys, ens trasllada transitòriament a aquells moments. Per recordar-los i quedar-nos en un record eixorc? Ni molt menys. Palà, amb un estil que, avui dia, costa de trobar entre el periodisme amb més bona premsa, té l'estranya qualitat de fer-te pensar. O potser, més ben dit, repensar; repensar aquella noció, aquella idea, aquella sentència que tenies protegida en algun lloc desconegut del subconscient. Una qualitat que, com explica l'autor, es basa en pensar el que s'escriu -cosa que és molt fàcil i molt difícil alhora-, però que Palà no només s'aplica, sinó que utilitza a la perfecció.

El tema transversal de tots els articles és una defensa ferma de la professió periodística, entesa com

Roger Palà publica un recull dels seus escrits amb un pròleg de Feliu Ventura

la que s'enfronta al poder establert per despulgar-lo davant les injustícies. Com afirma Palà, "si volem bona premsa alternativa, primer hem de ser bons periodistes". I com ho fem? Doncs, amb tres coses tan bàsiques que, de vegades, molts periodistes oblidem: formar-se, llegir (i no només twitters i facebooks) i, per últim, però potser més important, fer-ho fàcil. Si ningú no entén el que vols dir, servirà de ben poc tenir els millors arguments.

Alhora, el llibre també és una defensa del pensament històric i polític de l'esquerra social i independentista, en el seu sentit més ampli: sense sectarismes, però amb crítiques. I és que aquesta és una altra de les qualitats de l'autor, saber posar el dit a la nafra. Saber assenyalar allò que, segons el seu parer, s'hauria de millorar per poder arribar a gaudir, algun dia, d'una certa hegemonia ideològica als mitjans de comunicació del país i a la societat en general.

Una vegada que em va tocar escriure l'editorial d'aquest setmanari, ja fa anys, després d'enviar-la a la llista de correu, vaig rebre un missatge inclement del Roger. Més o menys, em deia: "Això és

pur pamfletarisme que no ens porta enlloc". Encara avui, no acabo d'estar d'acord amb la seva visió de l'agitprop i del que es diu pamfletarisme, però sí que em va fer repensar moltes coses que tenia assumides -com ha aconseguit, també, amb el llibre- i, sobretot, em va ensenyar a pensar abans d'escriure.

Mots incendiaris.
Recull d'articles (2007-2011)

Editorial Lo Diable Gros
114 pàgines, 2012

ZONA LLIURE

COSSOS I SEXUALITATS

Càncer de mama, redefinint el lema de la prevenció

Ana Porroche, professora d'Antropologia a la Universitat de Sussex, Regne Unit

Després de l'enrenou mediàtic i consumista que causa el mes d'octubre-rosa, "el mes de lluita contra el càncer de mama", arriba el quasi-oblit de la causa, almenys per a la majoria de les persones que no tenim càncer. És en aquests moments d'oblit que requereixo reclamar tres paraules màgiques que sempre tenen l'efecte d'incomodar-me. Aquestes són: autoexploració, mamografies i conscienciar.

Autoexploració mamària: encara que aquesta pràctica és ineficaz fins al punt que el Ministeri de Salut i Consum (2006) la desaconsella perquè "existeix raonable evidència d'absència de benefici i bona evidència de dany", em continua sorprenent l'obstinació amb què moltes organitzacions i professionals de la salut la continuen promovent com a eina preventiva. "La bona evidència de dany" a la qual es referia el ministeri són les dosis mensuals d'estrès i ansietat innecessària que genera el discurs del risc. Aquest terrorisme contra el cos potencialment cancerós, que augmenta en les dones que tenen mames fibroquístiques o diversitats anatòmiques.

El tema de les mamografies és un tema molt més complex. Malauradament, les mamografies -igual que l'autoexploració mamària o la religió- no prevenen el càncer, sinó que ajuden a detectar-lo quan ja és dins el cos. Des de fa unes quantes dècades, es debat feroçment si els (pocs?) avantatges de les mamografies superen amb escreix el risc de càncer que suposa l'exposició reiterada a les radiacions del mamògraf.

Finalment, l'eslògan de conscienciar és tan cursi com enganyós. Primer, encara no em queda clar de quina manera poden conscienciar sobre el càncer de mama els llacets roses i els productes comercials que treuen beneficis del llacet rosa. Segon, compte amb barrejar els conceptes *conscienciar* amb *prevenir*, ja que la diferència és important. Tercer, l'èmfasi en crear consciència sobre el fet que el nostre estil de vida pot prevenir el risc de patir càncer de mama és exagerat. L'estil de vida ajuda a viure saludablement, però no garanteix una vida lliure de càncer. El risc de patir-lo és una combinació de sort i de qüestions mediambientals i no tant fruit d'estils de vida com l'obesitat, la manca d'exercici o els hàbits reproductius, tal com es promou des de l'Associació Espanyola Contra el Càncer i el Ministeri de Salut. Quart, crear consciència no només vol dir fomentar la por de les dones cap als seus propis cossos, sinó que exalta la importància de ser una ciutadana responsable, bona mare i esposa. Com a ciutadanes, les dones que el pateixen han de recuperar la salut aviat per no malbaratar recursos del sistema. Com a mares i esposes, s'han de fer mamografies, no pel seu benestar i salut, sinó per no deixar la família òrfena.

Potser ja és hora que redefinim aquests tres conceptes per poder empoderar-nos com a dones i ciutadanes en comptes d'estar sotmeses a un règim de terror i consumisme. Cal que siguem crítiques amb campanyes que, encara que tinguin bones intencions, reproduïxen estereotips de gènere i contribueixen a la patologització de la salut de les dones.

agenda directa

BARCELONA

Dijous 29 de novembre

Actes del cicle de xerrades

Fem-lo Comú

A partir de les 16h Aurea Social
C. Sadrenya, 263

16h Xerrada i col·loqui: *Aspectes socio-polítics i ideològics en l'autogestió de la salut*, dinamitzada per Sumendi, una organització popular sense ànim de lucre que, des de l'any 1986, promou activament l'autogestió de la salut. Hi participaran diversos col·lectius que estan desenvolupant projectes d'empoderament individual i col·lectiu en l'àmbit de la salut. L'objectiu principal de la taula rodona és conèixer les diferents iniciatives que s'estan duent a terme per facilitar l'enxarxament i la coordinació d'un sistema de finançament basat en el suport mutu. Participants: Reeixir (associació que vetlla per la qualitat de vida de persones afectades per agorafòbia i altres trastorns d'ansietat); COS (cooperativa amb una visió integrativa de la medicina que promou i impulsa l'autogestió de la salut); Ipomea (apropar i posar a disposició de les persones eines per l'autogestió de la salut); Salut entre Totxs (grup que es reuneix per treballar en matèria d'autoaprenentatge i d'empoderament individual de la salut); SHA (grup de terapeutes que treballen la salut de manera holística i autogestionada); Colectivo Mapuche Peuma Traún (activitats centrades en la difusió i la denúncia política); Associació cannàbica Prat de Llobregat; Arteate; Nodes de salut locals (persones que estan dinamitzant nodes de salut dins de SSPC, impulsat per la CIC)

Organitza: Aurea Social
Més informació: www.sumendi.org

Vint-i-tresenes Festes Alternatives de Sant Andreu de Palomar

Del 30 de novembre al 9 de desembre

Enmig de vides precàries i alienacions massives, hi ha oasis, entre la tardor i els torrons, que pretenen dotar les relacions humanes de la calidesa lúdica de les festes populars. I a Sant Andreu, ho fan posant en dubte que la independència ens tregui de la letargia a la qual ens té sotmeses el sistema capitalista, reivindicant com a pròpies les resistències i assegurant, com demostra el dia a dia, que juntes ho podem tot. No passaran! Vosaltres sí... ja en van 23... i les que vindran! Felicitats!

Programa: Divendres 30 de novembre: 9h Muntatge Karpa (Segre/ Sant Adrià) 20h Bicifarra, sense bici no hi ha farra! (comença i acaba a la Karpa) **Dissabte 1 de desembre:** 11h Matinal infantil 14h Dinar popular 17h Xerrada i debat: *Sobre el poder polític*, a càrrec de Felipe L. Aranguren. 21h Concert: 6 hores de soroll: Cap Estat no ens farà lliures! (Aprieta el gatillo, Humanimal, Assac!, Born to hate i Jódio Karma) **Diumenge 2 de desembre:** 10h Torneig de dòmino 11:45h Pregó 14h Dinar popular 16h Cine documental: *Earthlings* (Sahun Monson) Dimecres 5 de desembre: Festassa a Diables (Ramon Batlle, 9) **Dijous 6 de desembre:** 11h Ruta de la Vergonya; Salvem el Casc Antic! (plaça del Comerç), a càrrec de Jordi Rabassa i el Centre d'Estudis Ignasi Iglésias. Final a l'AVV (Dr. Balari i Jovany, 14) amb pica pica i exposició: *Expropiació: el cost humà*, a càrrec d'Alejandro Caña. **Divendres 7 de desembre:** 21h Concert Bailongo (a la Karpa): Sota taula (rumba), Gual Permanente (ska rumba), Bona Flaira (rumba folk) Dj Kafé Olé. **Dissabte 8 de desembre:** 23:59h Guateque: Movent-nos, farem trontollar el sistema! (Rock'n'Trini, Via Favència, 441) Chanquete ha muerto Dj Set, Dj's Pregnant & La Juani, la prima del Perlita de la Trinitat, La ninia de los platos. **Diumenge 9 de desembre:** 10h Patxanga Futbolera: Aquest any més i millor! Nosaltres no retallem! Torneig de futbol i vòlei amb música, *Rompiendo cuerdas y otras cosas...* Inscripcions: festesalternativesap@gmail.com. Organitza: Assemblea de Festes Alternatives

Dijous 29 de novembre
Xerrada: 'La transició i més enllà de la indignació. On som i on volem anar'
19h. Espai Obert
C. Violant d'Hongria
A càrrec de Bernat Muniesa (Universitat Barcelona) i Antoni Castells (Econo-

mista), en el marc del 110 Aniversari de l'Ateneu Enciclopèdic Popular de Barcelona.
Organitza: Ateneu Enciclopèdic Popular
Més informació: <http://www.ateneuenciclopedicpopular.org/>

Divendres 30 de novembre

Presentació de documental i debat: 'E no son l'un per cento'

19h FELLA. C. Joaquín Costa, 34.
Passi i presentació del documental i debat dirigit per Valeria Giacomoni (AEP) i el director del documental Antonio Morabito, en el marc del 110 Aniversari de l'Ateneu Enciclopèdic Popular de Barcelona. Organitza: Ateneu Enciclopèdic Popular
Més informació: <http://www.ateneuenciclopedicpopular.org>

Divendres 30 de novembre

Xerrades i K-feta:**'Capitalisme és patriarcat'**

A partir de les 20h CSA Can Vies
C. Jocs Florals
20h Xerrada: 'Dona i abortament', amb Marta Sintes (Gatamula) i 'Dona i crisi', amb Georgina Monge (Justa Revolta). 22h Sopar de pintxos i k-feta oberta. Pd Trup's + Cucumber Dj's
Organitza: SEPC UB Mundet
Més informació: sepc.ubmundet@gmail.com

Dissabte 1 de desembre

Mercat d'intercanvi

De 10 a 14h Sant Andreu. Pl. Orfila
Espai per intercanviar tot allò que ja no necessites. Organitza: Trocandreu
Més informació: trocandreu@gmail.com

Dissabte 1 de desembre

Mercat de segona mà

De 12h a 19h Ciutat Vella
C. Verge, 10.
Espai per intercanviar tot allò que ja no necessites
Organitza: Rastro de la Virgen
Més informació: mezcladillo@gmail.com

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacta a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Es busquen **grups per ocupar bucs d'assaig** a l'Ateneu de Vallcarca de Barcelona. apvallcarca@hotmail.com o bé 93 124 99 33 (preguntar per Jordi)

S'intercanvien **jocs d'aquells que teniem de menudes**: cromos de picar, gomes de saltar, etc. festivaldejocs@gmail.com

Al **Contrainfos** de LaTele.cat, **necessitem alguna persona per fer de community manager**. contrainfos@latele.cat

La **DIRECTA** busca gent que la reparteixi o que vingui a ensobrar els dimecres al matí. A canvi, t'endús la teva gratuïta. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info

S'ofereixen **cursos de Tantra a canvi de cursos d'imatge i multimèdia**: tantra.cursosdetantra.com

S'intercanvien **classes de cant per qualsevol altre bé o servei**: soniaterera@gmail.com

> EL TEMPS

DIJOURS 29

Núvols i clars amb temperatures molt més fredes. Després de la primera nevada al Pirineu, es consolida l'hivern.

DIVENDRES 30

Creuarà un front fred del nord que deixarà més ruixats dispersos amb cota de neu als 600 metres a l'extrem nord.

DISSABTE 1

Obertura de clarianes amb vents del nord i norddest. Glaçades generalitzades a l'interior i el prelitoral de matinada.

DIUMENGE 2

La falca anticiclònica ens abraçarà altre cop. Núvols testimonials a la costa i el Pirineu. Fred intens de nit i matinada.

DILLUNS 3

Els termòmetres remuntaran lleugerament a les hores centrals del dia, però no superaran els 15 graus a cap comarca.

DIMARTS 4

Sol i ambient suau a migdia. Glaçades durant la nit a les comarques interiors. Nova perturbació a la vista.

Diumenge 2 de desembre

Mercat de segona mà

D'11h a 21h Ciutat Vella
Estació de França. Espai per intercanviar tot allò que ja no necessites
Organitza: Demanoenmano
Més informació: reservas@demanoenmano.org

Diumenge 2 de desembre

Mercat d'intercanvi

De 10h a 14h Sants. Plaça Bonet i Muixí
Espai per intercanviar tot allò que ja no necessites
Organitza: Xarxa d'Intercanvi de Sants
Més informació: intercanvis.sants.org

CALDES DE MONTBUI

Dिवendres 30 de novembre

Concert amb Micu

20:30h Cafè del Centre- El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista
C. Corredossos de baix, 1.
Miquel Rodergas *Micu* presenta el seu primer llarg durada, *La Fusta*, un treball totalment orgànic, on el rumbautor barceloní es despulla i presenta onze *tracks* sincers i elegants, tot respectant la tradició rumbera dels gitanos catalans, però des d'un prisma paio. Durant el concert, es podrà gaudir del servei de restauració del Cafè de l'Ateneu. Organitza: El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista
Més informació: <http://www.micu.cat/> i www.centredemocratic.blogspot.com

FIGUERES

Dिवendres 30 de novembre

Presentació de l'entitat IAEDEN

20h Can Met. C. Sant Vicenç, 30, 1r.

Festes Feministes de Sant Andreu

BARCELONA, dissabte 1 i diumenge 2

De la mateixa manera que les persones de color tenen la necessitat d'ajuntar-se en espais no mixtos per fer-se més fortes o les treballadores tenen la necessitat de reunir-se sense patrons, les dones, lesbianes i transsexuals tenen la necessitat d'agrupar-se, a voltes, sense representants de la seva opressió. Un espai on poder respirar i parlar sense pors, on poder opinar sense que ningú t'interrompi i cuidar-se i estimar-se d'altres maneres... Tot això enmig d'un ambient que, esperen, resulti acollidor. Programa: **Dissabte 1** 17h Taller bastoner*. 19:30h Pregó de festes. 20h Presentació del certamen de literatura lesbica *I visqueren felices*. 21h Conte eròtic. 21:30h Concert de Son Jarocho amb: Miel de Atzavara. 23h Ps's Bullangues i Sabotage. **Diumenge 2** 10h Tallers d'autoconeixement i d'autoestima* (diversos tallers per trencar els formalismes i experimentar, s'hi barrejarà la creació i l'expressivitat personal i col·lectiva) 14:30h Dinar popular 100% vegetarià i, després, tarda de cinema feminista!! Lloc: CSO la Gordíssima (Pons i Gallarza, 10). *Cal inscriure's a festesfeministes@gmail.com Data límit d'inscripció 29 de novembre. Organitza: Comissió Festes Feministes de Sant Andreu

Més info: www.kaosenlared.net

Obert a totes les persones interessades i a col·lectius de dins i fora de l'entitat. Es farà una breu explicació de la història de la Institució Altempordanesa per a la Defensa i Estudi de la Natura i de l'organització dels grups de treball. Des de l'organització, es prega confirmar l'assistència. Organitza: IAEDEN i Salvem l'Empordà

GIRONA

Diumenge 2 de desembre

Pizzeries de desembre: solidària amb les encausades per l'encadenada de la campanya de suport a Núria Pòrtulas

20h a 23h Can Rusk
C. Comerç, barri del Pont Major
Primera pizzeria antiautoritària del mes de desembre
Organitza: Can Rusk

GRANOLLERS

Dissabte 1 de desembre

Xerrada i debat: '1917-1937 Revolució i Contrarevolució'

18h Anònims, Menjars i Pensars...

C. Miquel Ricomà, 57.

Amb Carlos Garcia, historiador responsable de l'editorial Alikornio, coautor del llibre *Antifascistas alemanes en*

Barcelona (1933-1939), traductor i coeditor d'*Expectativas fallidas. España 1934-1939 i Barcelona, mayo 1937. Testimonio desde las barricadas*; Luís Blanco, exmilitant del Fomento Obrero Revolucionario (FOR), precursor de la recuperació i la difusió de l'obra de G. Munis; Miquel Amorós, historiador autodidacta, autor de multitud de llibres i fulletons (*La revolución traicionada, La verdadera historia de Badius y los Amigos de Durruti, Maroto, el héroe...*) activista i crític antidesenvolupista. Organitza: Anònims, menjars i pensars...

SABADELL

Dijous 29 de novembre

Concert de Cítrics

21:30h Espai Àgora- Centre Cívic Sant Oleguer. C. Sol i Padrís, 93.
Presentació del seu nou disc
Organitza: Espai Àgora

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Dिवendres 30 de novembre

Estrena de documentals:

Després de la Pau (Ruanda, el després del genocidi dels tutsis, i Guatemala, després de la guerra civil i la dictadura).

19:30 Cinebaix

Documentals de Fora de Quadre i Contrast, dirigits per Iolanda Parra, Gemma Garcia, Carlos Castro i Oriol Andrés. La duració dels documentals és de 30 minuts cadascun.

Organitza: CineBaix

Més info:

<http://www.cinebaix.com> i <http://despresdelapau.wordpress.com>

Trentè aniversari del Servei Civil Internacional

BARCELONA, dijous 1 de desembre

Programa: 19h Taula rodona: El paper de l'associacionisme transformador en el context actual. Confederació Catalana d'ONG. Carrer Tàpies, 3. Amb la intervenció de Gianni Orsini (excoordinador de l'SCI), Pepe Beunza (primer objector polític a l'Estat espanyol) i Eulàlia Reguant (membre de la Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute). 21h Festa de celebració del trentè aniversari! La Vaqueria, seu de l'SCI Catalunya. Carrer del Carme, 95. Exposició de fotos, càmera oberta i Música.

Més info: www.sci-cat.org

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Xerrada antirepressiva

BARCELONA

Dissabte 1 de desembre

19h Ateneu Llibertari del Casc Antic
C. Fonollar, 17.

A càrrec de Rereguarda en Moviment i Stop Bales de Goma

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Blanca Serra FILÒLOGA I MEMBRE DE L'ASSEMBLEA NACIONAL CATALANA

“Els catalanoparlants estem recuperant l'autoestima”

Els atacs a la llengua són el conte de mai no acabar a l'Espanya constitucional. Davant de l'escanyament polític, però, el moviment de defensa de la llengua ha aconseguit preservar el català com un actiu de la societat civil amb perseverança. Blanca Serra és un nom històric de l'activisme lingüístic, com ho és, indissociablement, de la militància independentista d'esquerres. Amb l'Estat propi més a l'abast que mai, Serra adverteix que un marc legal sense ingerències espanyoles no és cap garant pel manteniment de la llengua catalana a la vida pública. De fet, atribueix a l'activisme lingüístic una tasca sense precedents durant els propers anys per aconseguir viure amb normalitat en català arreu de Catalunya.

Meritxell Rigol i Barbarà
indirecta@setmanaridirecta.info

Si la legalitat no mantingués el català en risc de retrocés, l'activisme lingüístic perdria la raó de ser?

Hi ha llengües que han mort tot i tenir un Estat al darrere -com el gaèlic a Irlanda- perquè, a peu de carrer, no han pogut resistir al costat de la llengua forta al territori. La llengua catalana necessita la protecció legal que li proporcionaria un Estat propi, però també necessita l'adhesió de les persones, ja que no deixarà de ser una llengua petita encara que assolim la independència. Situar l'espanyol al lloc que li correspon, com a llengua protegida però subsidiària, costarà. També amb l'Estat propi, doncs, l'activisme tindrà feina per anys.

Ets del parer que el bilingüisme condueix a la minorització del català?

El bilingüisme integrador és una fórmula per a països colonitzats. Es veu molt clar en el fet que l'espanyolisme només el propugna a Catalunya i no arreu de l'Estat. Amb el bilingüisme, el que pretén el nacionalisme espanyol és que els catalans acceptem una doble identitat.

LUIS TATO

Quin és el diagnòstic de la convivència lingüística al país?

A Catalunya, la llengua adquirida no es viu com a secundària, mentre que la pròpia intenta sobreviure com sigui. Amb una Catalunya independent, aquesta anomalia es començaria a revertir. Però, ara, hem de centrar-nos en donar la possibilitat a les persones novingudes d'incorporar-se al país a través de la llengua. I l'escola és vital en aquest sentit.

“L'augment de la consciència lingüística està relacionat amb l'independentisme més desacomplexat”

La sentència del Tribunal Constitucional, que estableix el castellà com a llengua vehicular a l'escola, va marcar un punt d'inflexió en l'activisme lingüístic?

Va ser una declaració de guerra. Es temia per les repercussions que tindria el model en el dia a

dia, però l'atac a l'escola catalana ha fet que hàgim dit: “Fins aquí hem arribat, us hem aguantat, però això s'ha acabat”. Sabem que, amb una bandera a l'ONU, es pot reclamar més del que els catalans podem fer, perquè, per ara, només som espanyols que vivim en una cantonada.

A hores d'ara, cal demostrar res a l'Estat?

Espanya ja veu la independència de Catalunya, fins i tot més que nosaltres mateixos. Pensa que aviat els farem botifarra, però, mentre no marxem, ens resta vitalitat. Així ho demostra el rebuig al corredor del Mediterrani.

Podem parlar de persecució de la llengua per part de l'Estat?

La persecució del català forma part de l'ADN de l'Estat espanyol. Més de 500 lleis estatals imposen l'espanyol a Catalunya, cosa que segueix la lògica de la Constitució, segons la qual Espanya és una nació i té una sola llengua, obligatòria per tothom. Després, inclou altres llengües innominades, a les quals es refereix -també- com a espanyoles. En aquests casos, els ciutadans tenen el dret de parlar-les, però no el deure de conèixer-les. Això no té res a veure amb un mo-

del plurilingüístic i molts catalans s'han atipat d'usar la llengua arreu i topar amb impediments pel fet de parlar-la sempre. Però, avui dia, els catalanoparlants estem en procés de recuperar l'autoestima.

Quin fenomen ens ha conduït a la recuperació de l'autoestima?

El fet d'haver considerat que és viable viure com a poble i tenir una relació directa amb Europa. Plantejar aquest objectiu suposa una recuperació de l'autoestima per la cultura pròpia, amb la llengua a la medul·la. L'augment de la consciència lingüística també està relacionat amb l'independentisme més desacomplexat.

Quina realitat lingüística hi hauria d'haver en un futur Estat català?

D'entrada, cal defensar que saber més llengües mai no és una pèrdua. I després, reivindicar que, com a llengua històrica del territori, el català ha de ser l'idioma comú, aquell que connecti una persona del Senegal amb algú de Quito. Per això actuarem -i, si cal, desobedirem- per pressionar les institucions a fi que el poble català recuperi el control sobre la pròpia vida col·lectiva, després de segles de no ser-ne l'amo.

. LA COLUMNA

La violència de la crisi

Dolors Bassa i Eugènia Cros
opinio@setmanaridirecta.info

Els manifestos institucionals que es van llegir a moltes ciutats del país revelen, tossudes, les dades recollides de la realitat diària: 1.126 denúncies per violència masclista, i 1.062 víctimes ateses en l'àmbit de la parella a Girona; 13 víctimes mortals per violència de gènere a Catalunya; 4 menors d'edat víctimes de matrimonis forçats a Girona, i 9 nenes ateses per mutilació genital femenina a Girona. Malgrat els esforços desenvolupats en els darrers anys per fer visible i prevenir un crim que romanía ocult dins de l'àmbit familiar, el sistema de valors patriarcal manté part de la seva vigència a l'hora de menysvalorar els coneixements i les capacitats que les dones aporten a la societat i de negar la seva igual dignitat com a éssers humans. Aquesta desigualtat injusta constitueix la primera manifestació de violència rene la qual l'escalada d'agressivitat

La feminització de la pobresa és una de les formes més persistents de violència

arriba massa sovint a extrems irreparables. I cal denunciar també que les reformes laborals i, en general, les polítiques que s'estan duent a terme amb el pretext de la crisi comporten un greu increment de les desigualtats de gènere. La feminització de la pobresa, una de les formes més persistents de violència, no només es manté, sinó que les situacions empitjoren amb la incorporació de nous perfils.

Davant d'aquests fets, seria imprescindible disposar d'uns serveis públics de qualitat i no pas amb retallades. Les retallades en els serveis socials i l'atenció a la dependència, la sanitat i l'educació, tenen com a reflex directe un empitjorament de les condicions de vida de les dones. Un retrocés que no ens podem permetre, ni com a persones ni com a societat.